

Зозулята зими
Тала Владмирова

Дара Корній

Ніч. Степ. Сніг. Зима. І в яку історію ти знову вплуталася, Руслано? Що (чи хто?) вело тебе, коли опинилася новою героїнею на самотню маленьку дівчинку, зовсім замерзлу? Довкола нікого. Ані живих, ані мертвих. Лишень стужа, м

З цієї зустрічі починається химерна, загадкова та зовсім не казкова зимова історія. Провінційним містечком п... іти, давно мертві діти... Хтось безжальний та жорстокий, вважаючи себе Богом, склав сценарій помсти, і він не

Дара Корній, Тала Владмирова

Зозулята зими

Діти на снігу

Картина зимового міста у романі Дари Корній і Тали Владмирової нагадує графіті – яскраві грубуваті мазки фарб на фоні архітектури. Олів'є та шампанське передноворічної пори, кривобокі ялинки, що осипають квартири хвоею, ф... день Нового року ходити з важкою головою й налитими кров'ю очима, – це і є та стіна, на якій проступають х... видно.

Усе, що я відчувала при прочитанні роману, можна окреслити кількома словами: вампіри, відьми та потерчат... чна, що більшість із нас покірно сприймає її як абсолютне зло. А що вдієш проти абсолютного зла? Навіть не м... ає безліч форм. Не треба нас у цьому навіть переконувати, ми з цим живемо вже давно.

Я пригадую повість ізраїльського фантаста Песаха Амнуеля «День перший, день останній», у якому світ потроху зникає на очах інших. Спершу ті, що згрішили більше, потім решта. Бог має список. Він, нарешті, починає в

А в романі «Зозулята зими» подібний список складає людина, яка прагне помсти, бо милосердя і прощення їй

Що ж, буває й таке диво: коли всім байдуже, комусь одному раптом стає не все одно, і в нього в руках випадко... герою-меснику Очищуючи місто від убивць, ледарів, повій, ця людина (не будемо розкривати інтригу) здійснює... а, відомі нам здебільшого з драми «Лісова пісня» Лесі Українки. Не всі дітки після смерті стають ангелами. Не т... не буде покарано тих, хто їх скривдив.

Моторошна реальність. Десять зачалась істота, яка смикає маріонеток помсти за мотузочки, і, врешті, коли її ви... бе називають, всесильної касті людей, для яких не існує законів. Таке може трапитися лише в країні, де справ... ібного про рідну Америку. У них і не буде такого фіналу. Ну вбили, ну перестали вбивати, нам до цього нема с... о – все саме так. Людина людині і не друг, і не ворог, людина людині – ніхто.

Творча інтуїція авторок помножена на материнський інстинкт мала б принести успіх цій непростій книзі, яка, імі іменами, а не заколисує читача романтичними ілюзіями. У такому багатоголоссі, бо структура роману скла... ами, можна надібати, вельми цікаві судження аж ніяк не в чорно-білій гамі. Саме ці люди (і не зовсім люди) на... силля. Головне, нам усім разом дочекатись весни.

Галина Пагутяк

Частина перша

Місток між старим і новим роком

Олег

А нехай його! Оце халепа.

І звинуватити нема кого, ну, хіба що себе.

Скільки разів чув про раціональний розподіл праці й не заперечував ніколи цієї тези. Знав же, що не варто чекати.
А якщо не до бухгалтера, то мушиш перевірити усе сам.

А я чомусь вирішив, що наш охоронець Василь пороку хоч і не винайде, зате до одинадцяти полічити второпав.

І що отримуємо в результаті?!

А ось що. Довкола під прицілами телекамер гасає одинадцяттеро малюків: і дошкільнят, і молодших школярів.

Ех, Васю-Васю! Як то кажуть, «підвів мене під монастир». Бо наш коханий шеф, коли зараз йому не пощастить, звільнить довіреного помічника, тобто з мене.

І якщо я матиму хоч трохи часу перед звільненням, то вже дуже постараюся поспути кров Василю. Хоч би з чим. Батьки усіх десятиох малявок причепурили, тобто прилизали-причесали, і типу наказали – бути гречними, а не вірили. Усе буде хокей!».

От тобі й хокей. Чорт! Є в мене дурна звичка прокручувати отак у голові найгірший із можливих сценаріїв, хай навіть найкращий. Але по тому, ніби на протигагу народжується й сценарій, як вирішити саму проблему.

Це ж і зараз таке-от швидесенько зметикувалося. Дмитро, новий водій шефа, вже гайнув до найближчого кіоску за айловича, але цяцьку якусь купити, думаю, зможе.

Якщо Дмитро не схибить, то ніхто з малюків не залишиться ображеним, принаймні, не під час зйомки новин.

Звично влаштовуюсь так, аби мати змогу реально оцінювати «експозицію» і не потрапляти зайве на очі операторів.

Нічогенька така собі історія. Мелодраматична. Голова дуже-дуже поважної в місті фірми перед Новим роком дала мені пряму сенсі слова, подарунку.

Добре, що сніг із неба не сипле, – техніці працювати буде легше.

Саме зараз матуся родини зі сльозами вдячності розповідає, як їй потрібна та автівка, як вона зверталася з проханням. Її не хотіли слухати, відкараскувалися наче від божевільної. Та, слава Богу, цей світ не без добрих людей.

Оператори з двох конкуруючих місцевих телеканалів, на диво злагоджено, беруть крупний план.

А що, хіба не правда? Глядачів таке пробирає до самого нутра: симпатична й сором'язлива жіночка середніх років викликають беззастережну довіру, тобто така, як більшість наших незаможних жінок: занедбана зовнішність, мала хоч трохи часу на себе, то вже, напевне, виглядала б хай і не красунею, але досить привабливою.

Поруч – мовчазний високий чоловік. Татко. Глава сімейства себто. Кожне промовлене дружиною слово підтверджує, що тільки-но, либонь, навчилася ходити, та вертлявого дворічного хлопчину (викапаний циганчук).

Добре, що ця дивна сімейна парочка хоч чорношкірого малюка не всиновила. Далеко не всім партнерам шеф кувати, бажання звичайних, на перший погляд, людей усиновити-вдочерити сімох чужих дітлахів до своїх трьоме. Ох, коли і хто наплутав із документами?! Звідки взялося оте одинадцятье? Бо ж не вчора вони собі ще одне

Ух ти! На «знімальному майданчику» – безлад! Мале циганча вхитряється-таки висмикнути руку з маминої долоні, ому доводилося раніше бачити такі цяцьки? Цікаво ж!

Але дівча (приблизно семи років) перехоплює бешкетника, міцно бере за руку, щось шепоче на вушко, аби то їй вручатимуть, найсимпатичніший подарунок.

Дітлахи широко посміхаються і зовсім не ніякують перед камерами. Певна річ, не вперше спілкуються із журналістами? Хоча... Холера, якраз і не дуже цікаво, бо хіба то мій клопіт?

Значно більше непокоїть шеф. У нього час розписаний посекудно, навіть для Іринки, спадкоємиці, не завжди. Не вміє й не збирається він учитися любові. «Любов, нехай і до найріднішого, робить людину слабкою». То й він. Он, стоїть, ласкаво посміхається, одне чи то навіть двійко малят гладить по голівках...

Останній із наявних подарунків шеф вручає дівчинці. Таке собі типове дівчесько із проблемної родини. Біологічного кольору, надто ранні прищі на лобі. Навряд чи їй живеться класно у сімейному дитбудинку. Очі без надії вчені на знуцання. Кожним півкроком, поглядом, півусміхом, наче вибачаються за те, що існують.

Без подарунку залишилося одне-єдине дитя. Заминочка. Шеф робить гарну гримасу при паскудній грі, відчувати вставні, хай і дорогі, зуби і щось там торочить про диво різдвяного свята та чудо народження Ісуса. О Боже! Діти молоти язиком. Заслухаєшся!

Але не цього разу Бо дівчатко, що залишилося без подарунка, зіплене з іншого тіста. Така собі симпатична сестричка, але ще яскраво-червоної новорічної шапочки; усмішка трохи щербата, але така щира, що журналісти робили

Звісно, журналюги, куплені з тельбухами, однак професіонали. Інакше, чи витрачали б наш шановний шеф гроші

А такі-от дівчатка часто потрапляють у передноворічні сюжети, розповідаючи про те, що вони попрохали у Діда Мороза у їхніх родинях. Тож, певно, профі зараз прикидають, чи не можна трохи плівки витратити на потрібні синхронізації, аби лише не за рахунок замовленого сюжету.

Ху! Водій Дмитро з'являється вчасно. Мовчки пхає мені до рук барвистого м'яча у шовковій сітці. Звісно, ввічливо дівчинці, й хлопцеві.

Тицяю м'яч шефу, той – малій. От тобі й найкращий подарунок! І схоже, тій м'яч і справді подобається. Значно мені на щасливо посміхається, зиркає навколо сяючими оченятами: чи усі бачать, як їй поталанило?! І раптом стає

– Мстиславе Маврикійовичу! – О-па! Дівчатко навіть не затнулося, хоч дехто із дорослих у перший робочий день. Спасибі Вам велике-превелике! Хай і у Вас свята будуть дуже-дуже гарними! А оце-от, будь ласка, передайте Вікторії

На маленькій долоньці дівчинки – пластилінова білочка. Ой-йой, цікаво, а де рукавичка? Нікого не турбує, що білочка з їх глядачів на подарунок. Не шедевр, щиро кажучи, але хіба це важливо? Репортери навіть підбадьорилися, п'яристойну різдвяну історію.

Мстислав Маврикійович удає розчулення, дякує за подарунок. Дівчинка теж задоволена собою. Аж розчервоніла уті з кишені. Теж правильно, нема чого гарну річ пластиліном бруднити.

Репортерка «Нашого міста» – довгонога жіночка, що вдало маскується під типову білявку із чоловічих анекдотів

– Я – Вірус... Я живу в мамі Тані й татка Толі недавно, але дуже люблю їх та всіх братиків і сестричок. У мене багато друзів, і я намагаюся за мною і...

Щось неприємно дряпає мене усередині.

Невже дійсно варто напихати малих такими байками?! Чи їм і справді так легше...

Мала провадить:

– ...і матуся на небі тішиться, що мені добре. Мама Таня теж завжди називає мене Вірусею, а більше ніхто так не називає. А у мене в кишені у пухнастій червоній рукавичці із вишитою білою сніжинкою і невміло робить вигляд, що просто поправляє...

Про що тільки думає ота фарбована журналістка-дурепа?! Ото вже...! Чи вона хоче зіпсувати усім глядачам новорічний вечір?

– Я дуже люблю Різдво, бо тоді янголи ходять землею і збуваються усі-усі бажання. Хай і ваші бажання збудуться!

Завіса.

Спектакль закінчився. Чому не чути овацій?

Доволі ж вдало завершено виставу, попри несподівану імпровізацію.

Ось тільки для повної гармонії варто послати кудись подалі неприємне передчуття.

Можливо, то останні події в місті так на мене вплинули. Купа наче випадкових та непередбачуваних смертей, пожег, пострілів, поїом, хоча слиньком себе ніколи не вважав. Жenu від себе подалі темні думки. Але як не випускай з хати дим, він все одно попустить...

* * *

Після акції картина здається ідилічною. Шеф у машині задумливо розглядає пластилінову криволапу білочку, вивчаючи її поведінку, тонким тиком тонких вуст:

– Олежику, черкни, друже, там собі десь дані цієї Вірусі. Раптом знадобиться коштів для реклами чи для імідажу, щоб ще й артисткою стане. Бачив, якими переляканими очима на неї матуся-кв оку ся дивилася? Чиста імпровізація для «своїх», звісно, та й то не для всіх) задоволено хмикає.

Потім усе ж стискає долоню. Як завжди – жорстко, без натяку на сумніви. Сентименти, то для хлюпиків.

Водій Дмитро кидає швидкий огудний погляд у дзеркало заднього виду. Ох-ох, які ніжності! Чи хлопець справді вміє керувати автомобілем? Та в ігровій кімнаті доньки шефа вже скоро ступити ніде буде – стільки там найвигадливіших іграшок...

Ху! Чого це я причепився до новенького? Може, тому, що й мені раптом здалося, ніби побачив в прогнозованому майбутньому...

– Б... – Від поблажливого настрою шефа й сліду не залишилося.

Він аж підстрибнув від несподіванки. Хто знає, навіщо було вставляти в пластилінову фігурку шматок дроту? Або щоб показати, як це робити, чи що), коли малі готували на уроці трудового навчання подарунки рідним.

Крапля крові, немов у жорстокій насмішці, розпливається зім'ятою пластиліновою квіткою. Пальці шефа такою ж швидко змінюють форму...

Мовчки стискаю плече Дмитра: зупинись! Цікаво, що думає хлоп'я, незворушно спостерігаючи, як я копірую його життя, або й останньою.

Мстислав Маврикійович далеко не тютій. Не раз брав участь у... вельми специфічних переговорах, на яких підписувалися мирні угоди. А от зараз він боїться, по-справжньому наляканий. Звісно, не через кілька крапель власної крові.

У кожного – своя фобія. На очах нашого шефа помер у страшних муках від зараження крові його рідний дядько, який працював у радянських селах у 50-х роках ХХ століття – то хіба це диво? Та шеф чомусь переконав себе, що такі муки йому не страшні.

В аптечці з антисептиків тільки йод. І той протермінований. Щось Михайлич, колишній водій шефа, зовсім роз'їхався від такого цабе! Чи не тому і в аварію втрапив, вже, мабуть, думав, що Бог доріг також в ДАІ працює та його боїться? Ага, хто там у неї буде зазирати, чи кому вона тре'...

Аж, бачиш, знадобилася.

Тільки мить вагаюся, чи не звеліти Дмитру загальмувати біля найближчої аптеки. Та, якщо чесно, мені набрид

Що там тієї подряпини? До чергового весілля шефа (четвертого, якщо рахувати стосунки із матір'ю його одинадцятирічної дочки) – глибоку вдячність. Бо коли що, то на ньому все окошиться, а не на хворому попереднику, котрий не подбав

Зрештою, мені і без свіжого йоду вистачає клопоту! Он, Новий рік на носі. Аби ще у новорічну ніч не довелося

Ех... Ж-и-т-т-я...

Руслана

Засніжений зимовий степ. Навіть жовтавий місяць, що зараз уповні, здається, мерзне, бо щось дуже вже охочо збіччям порожнього шосе, інколи ковзаючись на тонкій льодяній скоринці. Це – я.

До найближчого міста десь кілометрів п'ятнадцять.

Крок, ще крок.

Ох ти! Пощастило втриматися на ногах. Дивитися треба, куди ступаєш, роззяво!

Ще крок... І вже до міста на той крок стає ближче. О, так-так. Бла-бла-бла. Розумниця, блін...

Ніч. Степ. Зима. Сніг. Місяць уповні.

Класика жанру. Ну, хіба що не вистачає жалібно-злого вовчого виття, яке щомиті наближається до загубленої альфа-самки.

Хоча ні, вовкулаки – то персонажі геть іншої історії. На щастя, тієї, де головна героїня – точно не я.

У мене зброя є, та не кинджал, звісно, а газовий балончик. Дешевий, китайський. Хтозна, чи буде з нього якась користь, але ніч не звичайна, а новорічна. Більшість потенційних нападників, гвалтівників, серійних убивць зараз святкують у квартирах, перед телевізором, перемикають безглуздо канали в телику, наливаються не так горілкою, як ненавистю до бачення. І

Стоп. Та блін... Це – також зовсім інша й чужа історія. І куди тебе вічно в роздумах заносить, дівко, га? Власного життя у мене немає, а саме 31 грудня.

О-о, невже все ще 31-е!? Бо мені чомусь здається, що я теліпаюся цією зимовою дорогою не одну годину і Новоріччя тут трохи дивна. І зовсім не в самотності справа. Бо там, у квартирі брата Ромки – моему прихистку віднедавна. Не менш гучні розмови, коли ніхто нікого не чує. Стіл, переповнений їжею, котра вже втратила святковий глянець.

Навіть ялинка є, хай і трохи облізла, бо ж купував її сам Роман, а йому тільки доручи щось! Під нею – кілька яскравих слів привітання та перерахування адресатів, яким ті добрі слова та презенти мають дістатися, ламкі літературні твори. «Скоро повернуся».

Останнє речення – нахабна брехня.

І зовсім неважко передбачити смішки друзів Ромки:

– А що? Мала підросла і, певно, зараз зустрічає Новий рік із кавалером. Ну що, вип'ємо, щоб ми зустріли не гірше!

Може, Ромка навіть пообіцяє тому кавалеру «якщо шо» у новому році ноги повисмикувати. Так, Роман – непереможний.

Інша справа, що я – не зовсім гарна сестра.

Бо мені справді «треба» відлучитися. Коли була зовсім малою, думала, що таке буває як не в усіх, то у більшості чутний голос, інколи вкрадливий, інколи надто різкий, майже грізно нашіптував, силював – «йди, йди, йди». Дідашаскуватися від нього плеерами, порожніми балачками, набридлими звуками телевізорів, буденними справами.

Згодом зрозуміла: тут справа не в «умінні відкараскуватися». Просто Я – напівбожевільна.

Однак, оте «треба і піти» навіть у мене буває різне.

Бо зараз я не боюся замерзнути чи впасти і зламати ногу. О ні, такі звичайні людські неприємності не для мене. Я ж винувато. Хоч забивай на прохання і повертайся за святковий стіл. Який, до речі, вже знаходиться майже з

Так, оті кілометри я долала не пішки і не розважалася автостопом у новорічну ніч. Потрібний мені автобусний пасажирів, які будь-що вирішили відсвяткувати Новий рік у іншому місті, і край.

Автобус банально здох посеред дороги. Водій активно завоутузився біля мотора, пасажири незадоволено загугукали. Марна справа, хіба можна пробитися крізь суцільний шквал привітань? Лишень випадково.

І ніхто не звернув уваги на невисоку людську фігурку, яка, всупереч здоровому глузду, вирушила вперед. То була

* * *

Я побачила її посеред засніженого поля. І не злякалася.

Бо «злякалася» – то неправильне слово для паркої хвилі паніки, яка накрила мене з головою. Чесне слово, будь ласка, з'ява найсправжнішого вовка чи й вовкулаки, приголомшили б менше.

І це не був привид, хоча б і йому я менше здивувалася! Бо Привид – то щось напівпрозоре, біле, що лине над тобою... Таке – реальне. Дівчатко років семи, у трохи затісному коричневому кофчику та шапочці, схожій на ковпачок, з таким звичним і милим.

Мала сиділа на якомусь камені – звідки тут посеред степу великий камінь?! Тьху, знайшла про що думати? Дівчатко а дрібнота самотою посеред зимового поля?!

Навколо нікого. Якщо хтось і зможе їй допомогти, то, очевидно, лише я.

От, дідько! Ненавиджу відповідальність у всіх її проявах. Настільки ненавиджу, що ладна інколи перемучитися, щоб уникнути відповідальності, їмалася в янголи-охоронці, не? Та ще й незрозуміло наразі, до кого.

Є у мене приятель, що зіліз з голки, все ж бувають у нашому світі дива. Так-от, ломка у його описі досить схожа на дива, що колись зможу зіпсувати репутацію гарної дівчинки, ладної прийти на допомогу в тяжку хвилину.

Але я не така моральна потвора, щоб пройти повз дитинча, яке от-от засне на морозі.

Раптово відчуваю холод кожною клітиною тіла. І чоботи, які ніколи не підводили мене раніше, миттю виявляються холоднішими, то відчуття дитини мені передаються.

Дуже обережно беру дівча за руки. Б-р-р, які холодні, невже навіть рукавиць немає?! Але начебто не відморожені.

Дівчинка отямилася, намагається вирватися:

– Я не хочу, не хочу так! Чуєте?! Не хочу!

– Я теж, – зізнаюся чесно.

Швидко розстібаю пальто, скидаю верхній светр, миттю застібаюся – погода не сприяє стриптизу, навіть такому, якийсь дурниці, мовляв, усе зараз буде добре, хай вона тільки трохи зачекає.

Ті чортові дитячі рукавички – гарні, пухнасті із вигаптуваною білою сніжинкою – таки знайшлися в кишені.

Чому ж ти їх не одягала, дурненька? Та тепер усе буде добре. Не бійся.

Що добре?! Що?!

Гарячково клацаю клавішами мобільного. Тут, певно, треба відразу телефонувати у службу порятунку: допомога чинку! Машини у мене нема, що я сама тут роблю – не знаю. Ау!

Дивно, але щодо першої допомоги замерзлим чомусь відразу пригадується десь вичитане про собак-рятувальників на весь світ своїми сенбернарами. Ці рятувальники віднайшли в горах більше двох тисяч потерпілих. Я, з

І кава у термосі, котра лежить у моєму наплічнику, стала у пригоді. На жаль, на денці. Бачила колись дурний інсульт ддати останні краплі води в пустелі незнайомій людині, якщо їй інакше гаплик, а у вас поки є шанс?

Так-ото, тест в Інтернеті я блискуче завалила і не надто засмутилася. Бо хто ж знав, що одного разу я й справді

Не вірю, що дитина могла забрести сюди сама, тобто з власної волі. За цією пригодою обов'язково стоять дорослі, вночі й на морозі?! Хе! Але тоді до вбивць треба залічити й отого чергового зі станції порятунку, якому я разі. А може, і тих, хто в цю мить кривлячись, бо не хочеться, але треба, роблять дзвінок ввічливості напівзнайом

Я – дурепа! Яке щастя, що збагнула це вчасно!

Не могла я відійти надто далеко від автобуса, до нього точно ближче, ніж до міста. Треба якось дотягти мою «залежність» відповідальність розподіляється між нами.

– Йдемо, сонечко, йдемо. Тут недалеко. Не можна сидіти і спати, йдемо. Не бійся, я швидше здохну, ніж дам тебе горлянку будь-кому, хто спробує мені завадити. Не від сміливості, від безсилої злості.

Дивно, дівчинка наче й худесенька, але чомусь така важка. Мені доводиться її майже волокити, а я й сама не веде зараз, коли школа залишилася далеко позаду.

– Не хочу до них, не хочу до людей, – ледь чутно бурмоче дитина, але покірно переставляє ноженята.

У мене хвора уява. Якби вирішила описати оцю сцену – хто знає, може, раптом мені спаде коли на думку погрозливо не веде туди, до людей, маленького вампіра чи ще якусь нечисть?

Але не настільки ж я божевільна, щоб насправді запідозрити, що тягну за собою, усе міцніше стискаючи рученьки, одну хлебтати мою кров.

– У нас нема іншого виходу, сонечко. Нам інакше не вижити. Холодно дуже! Ще трохи...

Зі слухом у мене все чудово, принаймні набагато краще, аніж із зором, що вже добре зіпсований комп'ютером. І вівся водій отого чорного мерса, коли я вилетіла на дорогу. Майже під колеса.

Бідолаха ще не знав, що його неприємності лише починаються... Я, до речі, теж.

Олег

Ас за кермом – точно не про мене. Добре хоч, що тверезий. І це – у новорічну ніч! Аж якось незручно зізнаватися

Тож хай та ідіотка, яка ледь не під колеса мені кинулася, потім на всі гроші свічки в церкві ставить. Це якщо я їй

Хоч то так, для красного слівця. От буду я виповзати на слизьку дорогу, на тріскучий мороз, аби провчити якусь нечисть
» у прямому значенні, повз неї.

Але новорічна ніч, як-не-як, тож і диво не забарилося: у мене ворухнулися залишки совісті. Що ця дурепа робить, оже, десь поруч трапилася аварія, і доведеться витратити час на спілкування із лікарями та ментами?

– Сідай! – хай йому, навіть холодніше, ніж думав. А я ж тільки ледь прочинив дверцята автівки.

– Я не сама... – хрипливатий голос у відповідь.

Так і знав. П'яний кавалер десь в заметі причаївся? Воно мені треба було?!

– Ну! Хто там ще з тобою?! Вас багато?

– Ось тут, – вона вертить головою кудись вбік і вниз.

Нащось примружуюсь, хоч із зором у мене поки порядок. І це ж до яких діоптрій треба довести свої очі, аби не

– Де? – виходжу із машини, не вимкнувши мотор. Хоча сам собі обіцяв не виходити.

Пригадую мимохідь попередження рідної міліції: будьте обережні, аби змусити вас вийти із транспорту, зловмисники ловляться.

Дівчисько – хай тобі, зовсім дівчисько! Мені ще зараз валандатися із малоліткою не вистачало!.. Дівча розгублене, тому вона бліда настільки, що здається от-от втратить свідомість.

– Але ж вона була тут, от тільки-но, мала, років семи. І я не знала, що мені з нею робити, бо вона змерзла. А хіба відшукати...

У голосі дівчини навіть не розгубленість. Розпач.

Наркоманка, що зловила глюк? Не схоже. Тим більше не п'яниця. Бо без запаху. І що тоді? Хм, тоді божевільна

Мене завжди вважали пестунчиком долі. Так-от, останніми днями у мене виникло стійке відчуття, що мое везі

Косю на машину: от цікаво, вистачить у мене здорового егоїзму мовчки сісти в мерс і газонути, від'їжджаючи жні неприємності.

Перевірити це на практиці мені не довелося. Мотор автівки раптом затнувся, чхнув і зовсім змовк. Звісно, пед

– Чого витріщилася?! Хочеш, щоб я разом із тобою шукав якусь там дитину?! Де вона тут могла загубитися чи

Останнє питання – риторичне. Місяць у небі яскравий, хмари відійшли, під ногами – сяючий сніг. Хай ніч, але його зовсім не розгледіти. Факт!

А та блаженна і не намагається сперечатися з очевидним!

Пильно дивиться на мене. Махає рукою майже приречено. І сунеться кудись углиб степу, озираючись на всі б

Нема там нікого, немає і, думаю, бути не може.

Мене вистачає ненадовго. Таки рушаю слідом. А я ж зодягався не для пішого зимового переходу.

Наздогнав дівку. Схопив за плече, тріпнув добряче, зганяючи злість. Потім дотумкав, що при такій погоді кра

Що мені вже й зовсім не сподобалося, так це кинутий жужмом светр біля автівки. Ледве не наступив на нього.

Був би розманіженою панночкою, точно став би заїкатися: на чорному фоні светра, за фабульним задумом, по йві, вимашений снігом светр таки здавався вкритий чимось гидким. Кров – не кров? Та, щоб його! Де здорови вистачає.

Що? Тут? Відбувалося?!

Нахилився, підняв. Засунув чомусь руку всередину. Там він здався мені теплим та сухим, ніби його щойно ски

Завжди казав, що добрі справи без наслідків не залишаються. Та навіжена дівка навіть пробувала пручатися,

Кинув ідіотці ліжник, що пилюжився на задньому сидінні ледь не три місяці, був навіть трохи вимашений травиний. Тож нікого не повинно цікавити що і навіщо я зберігаю у своїй машині та як його використовую.

Зараз таке мое недбальство, бо таки треба було витягти цю брудну ганчірку із салону та заштовхати до пральної машини, а не так від холоднечі, як від стресу. Добре хоча б те, що коли вливав у неї чай із термосу, не пручалася.

Тільки трохи мляво все ще намагалася переконати мене, що оте дитинча серед степу не привиділося їй, а так само як і хто он інопланетян бачить.

Певно, це, врешті, зрозуміла й вона. Трохи заспокоїлася. Чи не вперше глянула мені просто в очі.

Отепер вона виглядала більш-менш нормальною. Навіть симпатичною здалася. Ну, звісно, як на чий смак. Є чиясь думка, чи що? Хоча навряд. Зростом не вийшла. І ще – там професія такий відбиток накладає, що хоч у лахміття зодягтися, а не в одяг.

Стоп. Знайшов час думати про зовнішність дівчиська. От зараз вона спитає щось геть безглузде. Типу: вважає мене за ідіота?

Хоч божевільним слід вважати й мене, за компанію. Бо хто, маючи хоч трохи оливи в голові, буде намагатися вийти з цього місця, а не в трих чи в чотирьох звідси ночує якийсь автобус. Піти скооперуватися із водієм, чи що?!

До речі, певно, містики у появі дівчини серед степу нема: приїхала на автобусі, а коли той поламався, вирішили піти до міста, а не обходити.

– Ти до міста їхав?

Питання не блискуче, але усе ж належить до «нормальних», тож мовчки киваю.

– Мені не віриш! – І це не схоже на запитання. Швидше ствердження. – Тож, певно, мав би поспішати, але...

– Хм! Але у мене машина поламана! Зламалася при екстреній зупинці, коли думав, як на тебе не наїхати! От, бачиш?

І що б ви думали? Мотор – всупереч усьому, що я знаю про свій мерс, а характер у нього капосний! – заводиться, але, якби не супутниця, то просидів би тут до ранку, повільно замерзав би, так і не спробувавши ще раз увімкнути.

– Що ж! Востаннє питаю, – не надто переймаючись тим, що оте «востаннє» звучить вперше, повертаю голову.

Від запитання вона здригається, та я не чекаю відповіді й газую з місця так, що колеса вищатять.

– Ремінь пристебни! – Не те, що я такий прихильник усяких правил, але схоже, що супутниця не надто звикла до цього.

Вона не реагує. Період просвітлення закінчився, чи як? Ні, бачте, дехто надто заклопотаний тим, що розглядає телефон, звідки ж ще тут такий непотріб візьметься?

Щось пов'язане із тією дитячою вдяганкою крутиться в голові. Ніби нещодавно бачив схожу. Але де, де? Здається, ні.

Роздуми уриває дзвінок мобільного. Цікаво, хто ж це прорвався посеред шквалу дзвінків в новорічну ніч?

«Хто» я побачив відразу, лише зиркнув на телефон. Не стримався, чортихнувся вголос. Нічого, перед цією незалежністю.

Нащось кинув погляд на годинник перед тим, як натиснути на кнопку «відповісти». Тринадцять хвилин наперед.

Нічогенько так починається Новий рік, бо як його зустрінеш, то так уже поведеться аж до наступного.

Руслана

Не люблю піжонів. Не дуже оригінальна заява. Ніхто із моїх знайомих поки що не стверджував протилежного.

А хлопець – чи все ж молодий чоловік, йому якось більше пасує саме таке назвисько, – за кермом мерсу належало.

Та зараз комизитися нема чого. Не думаю, що так просто знайти того, хто, переконаний у божевіллі першого, їде із собою, явно спізнюючись кудись на важливу зустріч.

Кохання з першого погляду пролітає. Варто лише глянути на себе у дзеркало заднього виду. Мною зараз навіть

Певно, мій янгол-охоронець, що навряд чи у захваті від своєї підопічної, таки розстарався на Новий рік, підкинув

Не надто оригінальні роздуми, правда? Але добре забивають голову. Створюють ілюзію: я можу не думати про це, а мій власний светр, закинутий супутником на заднє сидіння. Смішно боятися улюбленої одежини, еге ж?

Але як побачила її кинуту на сніг, то зрозуміла: моєї допомоги ніхто не потребує і я можу йти під три чорти. А я

Хоча... Хто сказав, що привиди мають бути прозорими? Невже ті голівудські розумники їх особисто бачили?! А я ні!

Господи, яка дурня в голову лізе!

Я навіть зраділа, коли у супутника (цікаво, ми навіть не познайомилися, тільки зараз зрозуміла) задзвякав мобільний телефон. Наворотів. Лесть не стандарт. Так само, як і трубка. Зручний прилад, багатофункціональний, але не із найдорозгою ціною, вже напевне знаю.

– Олеже, де тебе чорти носять?!

Співрозмовник верещить у свою слухавку так, що добре чути й мені. Хлопця ж він, певно, ледь не оглушив, а

– Катаюся. Люблю, знаєте, Новий рік посеред холодного та порожнього степу в машині зустрічати. Шеф у курорті

– А ти у курсі, що Мстислава у лікарню забрали просто від святкового столу, га?!

– Стиште децибели, шановний! – настільки спокійно, що я відчуваю мимовільну повагу, радить Олег. – Я в курорті нормально. Тільки не в усіх у розпорядженні найкрутіші лікарі міста. У тій особливій лікарні гарантовано ніхто не гине.

Співрозмовник Олега змовкає. Певно, чекав на геть іншу реакцію, ледь не на паніку.

А я бачу, що хлопець переконаний: усе не так погано. Бо... Усе набагато гірше. Навіть пальці лівиці, що стискає телефон, і йому важко вести отакі розмови на слизькій трасі?

Найліпше для мене зараз вдавати із себе глухоніму клінічну дебільку якій плювати на чужу розмову Але, всупереч моїм баченням, мобільку біля його вуха. Здається, Олег відчуває полегкість, навіть вдячно хитнув головою.

– Ну, звісно, коли шефа забирає «швидка» просто із новорічного прийому – то дрібниці. Особливо, коли лікарі, кілька людей із присутніх схочуть скористатися своїм везінням і наказати підлеглим пошукати документи в офісі.

Голос у слухавці не перестає горланити.

– Тих, хто додумається до цього, буде небагато. Менше, ніж тих, хто випадково почує від Вас таку пораду і скористається нею.

Трубка секунду німує. Що ж, здорове нахабство – друге щастя. Олег перехоплює ініціативу:

– От що, на місці я буду десь за годину, – і, не чекаючи заперечень, провадить далі. – Раніше не вийде, я не зможу встигнути за офісом і когось із охорони гукнути на підстраховку. Але не надто переймайтеся: наш шеф точно не

І щось в його голосі змушує співбесідника спершу підтвердити, що зрозуміло, мовляв, а потім уже додати пару слів, а мене мобільний і натискає на відбій.

Потім зупиняє машину. Мить мовчки дивиться перед собою, на засніжену дорогу. Врешті видає:

– Схоже, геть паскудно рік починається? А ще кажуть, як його зустрінеш, так цілий рік і житимеш.

Розвертається до мене, чомусь розглядає аж надто похмуро.

– Що ж, леді, наразі у мене до вас два питання, – правильно витлумачивши вираз мого обличчя, раптом усміхнувшись справді там кого бачила – твоя справа. А те, що ти щойно почула і встигла забути (правда ж, встигла?) – то тієї ночі в місті?

Від несподіванки кажу чисту правду:

– Руслана. А де висадити? Ну, хоч при в'їзді, якщо там до вокзалу не надто далеко! – А й справді, що мені робити?

Тим більше, що раптом розумію: моя «голосова» параноя відступила. Чого, куди мене несло – вже не важливо, а вона чи ні. Тепер можу йти куди завгодно. І як завжди після моїх вибриків, дуже хочеться спати.

– Тебе що, навіть друзі не чекають десь за святковим столом?! Вирішила помилуватися у новорічну ніч зовсім самотньо. Чи, може, це значить: «Де ти взялася на мою голову, екстремалко шмарката»?

Звично, напрошується відповідь, що його, здається, теж не дуже визирають вірні друзі біля святкової ялинки.

– А ти, Олеже, не дуже переймайся моїми проблемами, гаразд? Я сама можу з ними впоратися.

Олег

Аякже! Сама вона може впоратися, диво дивнее! Проходили вже таке. Чули тобто. І навіть повірили тоді. Он і зараз.

Від спогадів стає моторошно. І вже, напевно, я б добряче накричав на цю «самостійну». Але дівка випереджає мене, трохи скорцюбившись під ліжником.

Сіра шапка збилася. По спинці сидіння розсипалося темне пряме волосся. І нічого вона не схожа на мою Єву-Марію. Будити її не стану. Виховний момент залишаємо на потім. Хай відсипається.

Дивно життя інколи повертає. Ось і зараз. М-да, наскільки пам'ятаю, в подарунок Сплячу красуню в круту тачку.

Та, зрештою, не з неї почалися мої неприємності.

Схоже, ще з того часу, коли мені ледь не водночас зателефонували керівники обох міських телекомпаній.

Першим був пан Козаченко. Він щось там довго мимрив, типу спершу цікавився здоров'ям та справами вельмишановного, потім от-от перейде на домашніх цуциків. Та раптом чоловік захвилювався і спитав простісінько в лоба, а як почуватися?

Я щиро запевнив шановного, що не лише я почувуюся добре, але й більшість підлеглих Мстислава Маврикійовича, а нашої фірмі чи в її філіях, то це, м'яко кажучи, дуже велике перебільшення.

Натяк отямив тютюнастильки, що він без подальших зволікань виклав суть проблеми. З'ясовується, що він не Мстислав Маврикійович, а Мстислав Маврикійович (де ж логіка? – але то так), тож, може, я буду ласкавий...

Відразу після цього зателефонував пан Лісовий. Містом ходять вперті чутки, що головний медіа-конкурент пан Лісовий втрачає кар'єру. (Дурниці, якщо вірити нашому аналітичному відділу). Але, щоб ті чутки тримати на плаву, сам пан Лісовий опинився в медіабізнесі, однак впевнено втримується на самісінькому вершечку в масштабах нашого міста.

– Олеже Дмитровичу! Мої ідіоти ледь не запороли проплачений Мстиславом Маврикійовичем сюжет. Кадровики підрізали, підчистили. Тепер усе в нормі. Щаслива родина на фоні подарованої машини. Діти із подарунками, а ми з подарунками.

чомусь увесь час не у фокусі. Ще й запис, коли мала щось балакає про щасливе Різдво, шипить так, наче мікр

Запитую нахабно:

– Хочете, щоб я особисто повідомив Мстислава Маврикійовича, що сюжет доведеться перезнімати?

– А таки хочу, – не став таїтися пан Лісовий. – Чи, може, навіть не так. Переконай його, що сюжет і так у нормі, приглядатися, неспеціалісти браку не побачать. Ну, не буде показано, як дівчині пакунок тицяють і все. Так ін

Я мовчу. Правда, до шефа мені з моім мовчанням таки далеко! Отой може ні пари з вуст не зронити, а співроз и дещо можемо, бо Лісовий змінює тон:

– Не хочу потрапляти під гарячу руку, що й казати. Але ж і тебе підставляю не задурно. Звісно, вільних грошей ю. Крім того, у пір'я вберешся, вирішиш сам зайнятися політикою чи там бізнесом, перший піар-сюжет за пів

Отут я остовпів: це що, мою кар'єру за моєю спиною вибудовують?! Так одного разу й про власне вигідне одру

Однак я таки взявся «розрулити» ситуацію. Бо чи не єдиний у місті знав напевне: зараз шеф не надто перейма ься, що у них обидва оператори завчасно вирішили відсвяткувати Новий рік, та ще й вкупі!

М-да, не пощастило тій... як там її? Вірунці, здається? Не для дівчати, певно, лаври кінозірки.

* * *

Якби по-путньому, то шеф мав би потрапити до лікарні у той же день, коли йому зле стало. Полежав би трохи, зараз здоровісенький. А я б не переймався тим, що робити у новорічну ніч із його паперами.

Та яке там пуття! Крові ми, бачте, боїмося, а на температуру високу увагу не звертаємо. Жменя антибіотиків уд

Кухарка запевняє, що шеф ледь не розлученням погрожував, коли законна дружина запропонувала лікаря ви ді говорять поза очі про мене?!

Шеф, звісно, наполіг на своєму. Ніяких лікарів та лікарень! Тим більше, що йому наче стало легше. Хіба що сла бкість розвинеться. Тут і виразку можна заробити». От через слабкість шеф в нагальних справах у сусіднє міст ивертати зайвої уваги.

– Це – бомба, Олежику, справжнісінька бомба! Компромат залізний! – очі пана Мстислава виблискували так, ш мозі над залятим конкурентом?

Крім того, з яких це я пір для нього «Олежик»? Олег чи Олег Дмитрович, ну останнє при відвідувачах: «більш д и». Раз чи двічі йолопом називали, однак не Олежиком!

Шеф веде далі:

– Отой Тихон Іванович, коли правдою виявиться хоч половина з того, що мені казали, таки справжнісінький п

«Ну, це ніби й не новина у нашому місті», – міркую собі, а пан Мстислав тим часом продовжує:

– На що вже я, Олежику, не янгол, але у порівнянні з ним ледь не святий! – І він робить ефектну паузу, задовол

Здається, шеф трохи розчарований, що я просто зараз не похлинувся чаєм. Чи не заради такого можливого е им, що мені аж ніяк не час хворіти. А гаряче – то така собі профілактика від зимових нездужань.

– Значить так, голубе! – О, знову новий епітет. – Новорічна ніч новорічною, але навряд чи ти віриш у Діда Мор яткову. Буду тобі за Святого. Ага, це, звісно, коли обійдеться без проколів. Пістолет можеш отримати у Василя,

.

Від пістолета я категорично відмовився. Єдине, на що той гарантовано знадобиться, то у «випадку чого» пусти ностей мало б вистачити. А зрештою, і це не факт.

Так що доведеться експлуатувати образ інтелігентного хлопчика, що звик мати справу з комп'ютерами та течі ти не демонструвати свої емоції. Жодні.

Тож я чемно зберіг цілком нейтральний вираз обличчя навіть тоді, коли дізнався, що компроматну «бомбу» о

* * *

Тобто, звісно, на момент останніх перемовин із шефом «власник» компромату ще був живим.

А вже мені довелося вести бесіду з простоволосою, трішки напідпитку, жіночкою. Й наче у святковому, але ду , то були світлини її співмешканця. Ще з тих часів, коли він був молодим, здоровим і мав змогу обирати собі на

Та жіночі ревності доволі легко змінюють хід історії. І якби вона спершу виконала волю покійного і відразу, що едики зі «швидкої»!) кинула у грубу туго напханий чорний конверт, у котрому зазвичай, зберігають плівку для

Після такої заяви у мене виникла підозра: а чи справді її співмешканець добровільно «відмучився саме під свя овелося лежати ледь не паралізованим у неприбраній брудній кімнаті майже сільського (дарма, що міська ок знає, чи смерть для нього найгірший вихід.

Цікаво, що саме покійник збирався купити за гроші шефа? Здоров'я? Кілька зайвих років життя?

Останнє питання мало на диво просту відповідь: шефа випередили. Ото зрадіє, як дізнається! Вчора, виявляє льш крута». З неї вийшло двоє, «гарно вбрані, краще, ніж Ви, тільки в усе чорне: з голови до ніг».

«І крутіші за мене», – підказав я.

Конверт виключно темнів переді мною на брудному пластику столу. Простягни руку – і бери. Чи ж я із жіночко и. Раптом вона зберегла контакти отих «двох учорашніх»?

– Та ні, не крутіші, – вона спробувала заклично посміхнутися. Вийшло не дуже. – Тобто там відразу видно, що б підете. Ви не думайте, я не просто так патякаю! Я вмію бачити й приховане! У мене в роду справжні відьми бу

«Ну, це й не дивно», – звісно, цю репліку я втримаю при собі, як і думку про те, що навряд чи пращурки були б

Жіночка ж торочить своєї далі:

– Так-от, у тих в чорному така погана ця... нергит-ти-ка, – ледь спіткнувшись на важкому слові, повагом провад ватися. Хоч і гроші вони давали непогані.

А це вже цікаво: що ж то за такі прибульці були, коли навіть непогані гроші їхню енергетику не покращили? Ш ми чи з їхніми попередниками кілька років тому, коли ще міг вільно пересуватися. А потім чомусь передумав.

Останнє, як на мене, відгонить відвертою фантастикою. Та в цю історію глибше я добровільно не полізу.

– А ото напередодні вночі йому зовсім зле стало. Все кидався, щось про дітлахів лепетав. А може, у нього від я ми спиногризами, бо через це його й до пекла не візьмуть, тобто на землю проженуть примарою тинятися. Х х, я думала, йому краще... До магазину побігла хліба-крупів купити, повернулася, наварила істи. Та й хотіла ро

Я – весь увага і співчуття. Вона ладна говорити довго, а часу в мене не багатько. Та все ж витрачаю свої хвили

Здавалося б, усе просто: захотів полікуватися каліка, дістав із схованки те, що приберіг на справді чорний ден із втаємничених здурів і вірить, що йому так легко зрада з рук зійде?! Конкуренти приїхали, але чомусь не по

Чого тоді не приперли, як слід, жінку-п'яницю? Невже упевнені були, що вона нічого не знає? Ой, щось не віри

Стоп! Досить роздумів. Час діяти.

Рішуче викладаю на стіл пачку грошей. Усі відведені на купівлю «бомби». Певен, що це – медвежа послуга для жтось із місцевих маргіналів придушить, коли дізнається про такі грошові набутки. Хоча... Може, ці гроші для

Кажу неголосно, але дуже розбірливо:

– Ось. Беріть. Тут на дорогу і на те, аби влаштуватися на новому місці. Зрозумійте, якщо залишитеся тут, то ті чараз спалите, так і казати будете, як хто спитає. «Спалила і все!» А я вміст конверту запакую в щось інше.

До речі, ніколи не варто недооцінювати п'яничок. Лець напружившись, вона змогла пригадати номер, отої, кривався! Ох, пані Марино, ведете подвійну гру, шановна.

Перекладаю файли, окремі аркуші, диски, якісь плівки у кольоровий пакет із Санта Клаусом. Ліпшого в хаті немає. Ковий бородань тицяє малій дівчинці ведмежа. Персонажі посміхаються і виглядають цілком щасливими.

Чого не скажеш про мене. Звісно, у мене є певний досвід вирішування проблем у сучасному місті. Так-от, здебільшого у всій цій ситуації театральності.

А ще, мене чогось дратує спогад про те, яким поглядом дивилася мені в спину ота жіночка. Нащо мені її вдячність?

* * *

От, скажімо, на мене чекає о третій ночі візит до офіса, де гарантовано нема нічого крамольного. Ну, може, з тими людьми, тож хай відпочивають у святкову ніч – усім спокійніше.

Але зараз герої-охоронці мусять на мене зачекати. Перед візитом туди треба прибрати з машини усе зайве. Сьогодні орожньому зимовому полі.

Не знаю, на які умови експлуатації розраховані дешеві китайські мобілки. Але, певно, не на морозну новорічну ніч. Йди вперто мовчав попри всі спроби його реанімувати. Сімка відмовилася оживати і у моєму телефоні.

Тож втілити у життя геніальну за простотою ідею, подзвонивши родичам цієї Руслани, виявилось не так легко, як хотілося. Звичайну трубку я залишив вдома – не до привітань зараз випадкових знайомих, ладних бажати щастя.

Тому відкоригований план дій виглядав так: зателефонувати родичам дівчини із квартири. А там домовитися, щоб самі приїздили за нею, якщо втратили пильність і дозволили божевільній заразі тинятися, де заманеться.

Доведеться прилаштувати її на своєму дивані у вітальні, хай досипає. Пакет – у сховок, такий, що не всякий прохач може відкрити, а пакетики і замкнене – то на користь. Бо знову кудись помандрує! А сам – гайда до офіса.

Звичайно, можна було б і висадити її на в'їзді в місто. Але добрі справи, хай і не бувають безкарні, не повинні бути безкарними. 'яних бовдурів у місті, особливо тепер, вистачає. А мені зараз, схоже, і так головний біль гарантований.

Трохи стиснув плече супутниці: прокидайся, чи що? Довгі вії здригнулися, хоч ледь чутне сопіння стало голосним. Ще трохи поприкидається – сам не у настрої балакати.

Завернув у свій провулок і загальмував так, що ледь не вписався головою у лобове скло. Добре, хоч дівча було не таким більше, що й телефонувати чи їхати нікуди б не довелося: відразу кілька машин «швидкої» з'юрилися на провулок і лікали усіх гамузом.

Із голосним завиванням під'їхала ще й пожежна машина. Останнє – це добре. Бо горів мій будинок.

Із вікон на другому поверсі валили густі клуби диму. Машинально порахував вікна від кута будинку. Так, зрозумів, що

Руслана

«Нетипова реакція на пожежу у власній квартирі». Ця фраза, наче взята із якогось фільму про дурнуватога аматора, реакція Олега була таки нетиповою.

– Ох ти...! Як же невчасно!

А хіба таке лихо може трапитися вчасно?! Хоч змушена погодитися: новорічна ніч – найневдаліша для таких «аматорів» ого полісу на квартиру, а новий не встиг оформити? Чи у квартирі, яку зараз пожежники старанно заливають водою?

А може, то шок? Чому ж тоді Олег спокійнісінько продовжує стирчати у машині, не кидається до збудженого начальника?

Доста гратися у доморощеного Шерлока Холмса. Варто подумати, чи можу хоч чимось допомогти бідоласі?

Мабуть, він краєм ока відстежував мої рухи, бо раптом стрепенувся, відвів очі від пожежної машини. І щосили вдарив себе по удару – треба примудритися.

Олег намагається розбитою рукою вихопити із кишені мобільного. З другої спроби це йому вдалося. Але слухавку тримає в одній руці.

Дуже обережно, аби не зробити гірше, торкаюся його правого зап'ястя. От чим краще літо: менше накручено ґудзиків, курток... Хоч гріх скаржитися, бачила я вбраних і тепліше, ніж Олег.

В очах супутника невимовлене: «відчепись!», – майже миттєво змінюється подивом.

Невже цього разу подіяло так швидко і йому вже не боляче? А цікавий ти хлопець, Олеже. Сам хоч здогадуєшся?

Звісно мовчу. Йому теж не до розмов: на тому кінці, ну, не дроту... чорт, мені якось намагалися пояснити, як діяти (якщо й мене) і кілька аркушів паперу. Так от, на другому боці чогось там абонент нарешті підіймає слухавку, тож...

Олег усе ж мовчки киває мені. Певне, це значить «спасибі».

Потай стираю краплини холодного поту, що всіяли верхню губу, і трохи демонстративно відвертаюся до вікна. Але фізичних зусиль, тож Олегові ліпше на бачити моєї реакції.

За вікном голосить жінка середнього віку, в дорогій шубі, накинутій на рожевий, мов у ляльки Барбі, халат. У їй...

На мить стискається горло: раптом згадується дитинство: «Мамо, а янголів-охоронців хто охороняє?» – «Господи...»

У голові ледь макітриться. Добре, що Олег, коли перена-лаштував мобільний, подбав, щоб його розмови не були чутні в нього немає підстав думати, що дізнаюся щось зайве.

– Василю? Ти біля офіса? Серий, тобто Сергій Федорович, із тобою? О'кей, це ж добре, що нічого не трапилось. Ти ж економний, вибрав такого оператора, що й у нормальних умовах не додзвонишся. Що? – Через неприродно довгий час... Але теж із Новим роком.

– Сергію Федоровичу? Та є у мене годинник і про обіцянку я не забув. Та, думаю, якби хто дуже схотів, то офіс і квартиру... – Пауза. Олег дозволяє собі трохи підвищити голос. – Ні, не жарти, звісно. Що? Тобто «а раптом я сам?» Свої сорочки я власноруч не прасую. Та й, якби сам підпалив, уже б догоріло. А так – все тільки в розвої. Ні, зарплату не накажете робити?! Під ногами у спеців плутатися і з порожнім відром нічною вулицею бігати й несамовито вертатися?! Тут пожежників повен двір, хай гасять.

Вдих-видих, розмовляє далі:

– Та ні. Дім Мстислава Маврикійовича ніхто не підпалюватиме, вони ж не божевільні, отак підставлятися. Ну, та краще перевірить ще раз, хто із обслуги влаштувався до нас відносно недавно із, типу, супернадійними рекомендаціями на канікули.

– Дідько, та не знаю, чого мене без квартири залишили?! Мо', думали, що там сховано щось важливе! Насправді ж на найближчий тиждень і візитівниця з контактами? О'кей, побалакаємо при зустрічі. Мені зараз треба піти ро...

все одно? А Ви як думаєте?! Ні, не все одно! – Олег різко уриває чужі припущення.

Натиснувши на відбій, він на мить заплющує очі.

– Добре, що шефова донька з нянькою в Англії. Дурний тур, звісно, «Різдво в замку для справжніх малих леді», ба зараз хвилюватися. А дружина шановного шефа, мабуть, саме зараз у лікарні, заламує театральні руки та тимчасово тимчасово! Хе! Актриса... Зірка місцевого театру, – останнє звучить як брудна лайка. Але підсумок цього монологу все одно застрахований.

Поки я приходжу до тями: це що, місцева традиція, підпалювати будинки конкурентів під Новий рік, якій уже й ололось, перевіряє, чи застебнута куртка.

Тільки шрам-ниточка біля правого кутика вуст ледь помітно посмикується. Ех, Олеже, і ти не залізний! Тоді не , що травму він отримав як мінімум за два-три дні тому, найприскіпливіша міліція не причепиться. Типу – чи н

– Руслано, – у його голосі з'являються скрадливі нотки. Шулюсь, немов від холодного вітру: зараз буде прохання річний пакет. – Руслано, допоможи, будь ласка. Бачиш оцей пакет із Сантою? Там папери, тобто документація адинка для бізнес-проекту! – Раптом менти забажають зробити обшук у цій машині, хто їх знає. Щось незрозуміло пожежі конкуренти знищили підпільну лабораторію?

– А ти випадково не того? – Це звучить зовсім по-дурному. Бо я знаю, просто знаю і все: наркотики – це не його і без того вистачає гріхів, а Олег – точно не янгол. Бісить геть інше: він вплутує у свою гру мене. І, схоже, знає осеред степу та ще й продовжує далі панькатися.

– Я – «випадково НЕ того», – його блакитні очі на мить стають сірими, мов зимовий обрій у холоднечу. Здається

Карбує кожне слово:

– Я наркотиків не вживаю й іншим не раджу. Якщо боїшся чи просто не хочеш допомагати, то так і скажи. Хоча Та й хто таке дівча обшукуватиме? Моя справа зробити так, аби до тебе ніхто й пальцем не торкнувся. Силува

– Давай сюди! – відчуваю себе дурнуватою малолітньою школяркою, яка вперше затягається смердючою цига

Замість того, аби покрутити пальцем біля скроні: переховування цього «подарунку» вимагає лише розстебнути ба що за стандартами дев'ятнадцятого століття. Тим часом Олег дістає із заднього сидіння мій светр. Не дивля

– Зодягнися тепліше, а то ще застудишся!

Відповісти, що думаю про його турботливість, я не встигаю. Дверцята автівки клацають. Він прямує до найбли

Цікаво, як він пояснить, що так довго сидів у машині, перш ніж кинувся за допомогою? Хоча, цей пояснить, не

Щось на зразок: «Розумієте, сержанте, серце у мене. Як глипнув на задимлені вікна та побачив, що то моя ква ені пігулку до рота сунути... Е, сержанте, не варто про супутницю у протоколі чи де там ще. Ні-ні, що ви? Звісно, він не з тих, хто підпалюватиме чуже житло, швидше з роботи виживе, бо із моїм начальником товаришує! Та е треба лікаря...». І бла-бла далі. Такий викрутиться.

Його мобілка, залишена на водійському сидінні, знову озивається. Що, отой Сергій Федорович зайву хвилину

На екрані висвітлюється: «Пані Марина».

Трохи ошелешує таке звертання. Чомусь не схоже, щоб Олег любив отак «панькатися» з жінками. А ще – раптом че перечікує.

Коли господар залазить знову до машини, то теж не вельми радіє пропущеному виклику: «Ну ось Вдова озвал вонювати. Натомість підбадьорливо киває мені:

– Потерпи трохи, скоро звільнимся, – тоді невесело додає: – Правда, ще треба до офіса підскочити.

Під'їжджаємо до високої потворної будівлі. Тут би трилери голівудські знімати! Не будинок, а монстр зі скла та

ишатимуться при здоровому глузді, працюючи в ньому?!

Дізнаюся, що шефу Олега належить лишень третина будівлі.

– Інші дві фірми теж його, ну, принаймні, фактично, – безжально пояснює Олег. Мовляв, заціни розміри можливості алагоджувати справу. Не втручайся тобто!

А далі Олег продовжує розмову вже в іншому руслі. І робить це аж надто стримано, щосили намагаючись, щоб

– Так-от, щодо моєї квартири. Сусіди кажуть, що у дворі якась гоп-компанія феєрверки пускала. Певно, п'яні усе це. Моя сусідка – дуже богомільна жінка. Вона взагалі не п'є, тож відразу звернула увагу на вибух і, звісно, дим побачив. Газ не перекрив перед від'їздом, то так легко б не відбулися усі в будинку.

Зрозуміло, що розмови із міліцією та пожежниками настрій рідко кому покращує. Тим паче, що салон машини йому мусили його сплатити штраф за виклик пожежної команди, визнавши не злочинним недбальцем, а потерпілим.

От ми і в офісі. Всередині. Мені підсовують чай.

– Хочеш цукерочку до чаю? – озивається Василь. Сам відрекомендувався. Я так розумію – це той самий охоронець

Ти диви, на обличчі навіть склав щось типу посмішки. Господи, він мене, очевидно немовлям вважає! Опановує ситуацію.

Врешті, якщо добре поміркувати після деяких роззирань довкола, то з товариства, присутнього тут, Василь мені найбільше подобається, завдяки майже дитячому погляду чистих блакитних очей, видається наївним, але надійним. Звісно, теж має свої

– Йо-пе-ре-се-те... Які в сраці цукерки, Васю?! – це вже доволі нервово Сергій Федорович. Навряд чи отака істерика зараз в іншому. Очевидно, дісталася бідоласі цієї ночі...

– Чортзна-що! Цукерки, чай! – Провадить далі Сергій Федорович. – А ти що за цирк влаштовуєш, Олеже!? Га? Що

Олег спокійно відповідає. Майже не напружуючись:

– Я знаю, що шеф у реанімації. Однак, до шефа поки що не пускають. Я домовився, що як тільки-но пану Мстиславу відкрили палати – то завдання для охоронців. А наші орли, сподіваюся, з цим впораються. Бо вони – профі, інші ж ні

– Цікаво, чому тобі ще ніхто за нахабство не скрутив карк? – це сказано в'їдливо, але вже на півтону нижче. Схоже, Сергій Федорович продовжує: – Краще скажи: ти завдання виконав чи з кралею Новий рік зустрічав?

– Виконав, – Олегові очі враз стають блакитні-блакитні та чисті-чисті. Мов у першачка, котрий запевняє вчителів, що в чорно маму з роботи дождатися, сидячи на сходах під'їзду А матуся повернулася дуже пізно.

Потім Олег виразно косує в мій бік. Мовляв, хай вийде – нам вільніше розмовляти буде. Але Сергій Федорович не хоче використовувати, як важіль впливу на Олега. Вплинеш на нього, аякже!

– Виконав, усе, як Мстислав Маврикійович наказав. Тобто це йому в руки віддати, або спалити, – ніби аж надто легко. Все саме собою вирішилося. Такі справи: наш інформатор, тобто Митько, загинув, поки я до нього добрався. І в автівці з певними номерами... – кидає швидкий погляд у мій бік і відчеканює кілька цифр. Краєм ока відзначає, що езіменних хлопці, що зазмерли біля входу. Всі добре розуміють чи хоча б здогадується, про кого мова.

Утуплююся в чашку зі зображенням снігура. Мене цікавить тільки гарячий міцний, звісно ж не із пакетика, чай. Але ж економні господарі заощаджують на опаленні. Мое бажання залишитися в пальті особливого здивування не

– Навряд чи смерть визнають кримінальною, тут наче все гаразд. Однак чоловіка налякали добряче. От хвороба, конверт із паперами, чи ще там чим, у нього на очах. Жінка також дуже налякана, якраз збиралася від'їздити до мамою, уже в дорозі. Конкурентам матеріали не дісталися.

– Є чим пишатися... – мить Сергій Федорович роздумує. – Кажуть, твою машину менти обшманали?

– Ага. Не знайшли нічого кримінальнішого від запальнички. Коли кинув курити, то під задне сидіння її заглибили

на у них фірма. Довіра зі всіх шпар так і пре. Цікаво, чим насправді торгують? Очевидно, не брошурками для н

– Хлопче, а ти точно не вирішив скористатися моментом? Може, який папірець не догорів і зараз у тебе в кишк
же не розумієш, у що вплутуєшся?

– Ага! Це наче надійшла пропозиція не доводити справу до наглого обшуку, а роздягнутися самому? – Олег на
ак, наче очікує атаки у бік Сергія Федоровича.

От цікаво: охоронець у курсі, що начальство зводить рахунки із Олегом? Бо той «шмаркач» нещодавно, вивод

– Маячня якась. Мала, піді-но до сусіднього кабінету. Зарано тобі на чоловічий стриптиз дивитися, – куртка О
киває Василю: типу обшукуй кишені, чого чекаєш? Береться руками за низ светра, аж тут звертає увагу на мен

– А що, твоя Мала ще не бачила нічого та-ко-го? – скалить зуби один із охоронців біля входу. Гляди-но, воно ш

Ох, пощастило тобі, голубе, що тут немає Тетяни, моєї майже невістки. Не те, щоб вона вважала мене своєю н
, півхвилини скоромовки, і... Потім не один стоматолог розводив би руками, намагаючись зрозуміти, звідки вз
а. Однак, такі забавки не для мене. Здоровіша буду.

– Стули пельку, – різко осмикує дотепника Олег. І диво, охоронець, хай і вдвічі важчий за нього, миттю вмовк
омана. Він із сусіднього міста. Вона добиралася сюди автобусом, до якоїсь родички. Автобус в дорозі зламався
А родичка ще й до лікарні потрапила, як на лихо. Тому й узяв із собою дівчину. Ще питання є?

Питань немає. І навіть якщо вирішить хтось перевірити версію Олега, то доволі швидко з'ясує: автобус застря
и глибше.

Василь

За причиненими дверима – ні шелесне. Заледве вловлюю майже не чутне сопіння. Схоже, що Мала нашого О
«Книги рекордів Гіннеса» час викликати.

Навіть на розчарованій фізії охоронця печать здивування. Он, скоро вуха почнуть рухатися, коли так старанн
ево все розуміє. І надто голосно чалапає коридором – доведеться додатково ганяти в тренажерному залі чи й
мучся з ними...

Та оте гупання зараз на користь: у кімнаті добре чутно, що охорона подалася геть. Вичікую десь хвилину. Без
айвого рипу – рву двері на себе.

Дивно! Не спить! І не злякалася! Не те, щоб сподівався застукати дівчисько за чимось недозволим, але певн

Ледь-ледь повертає голову в мій бік. В очах – спокійна допитливість. До цього так само критично роздивляла
гось партнера на ювілей фірми. Залишається сподіватися, що мене зараз оцінили хоч трохи вище від цього «

Тонкі, ледь зчервонілі від морозу, пальці дівки на мить надто сильно стискають темну беретку, в тон дурнуват
онкому зап'ястку помічаю шкіряну браслетку І мовчить. Я маю почати розмову першим.

Не подобаються мені такі ситуації. Теоретично, Олег міг раптово здуріти і зв'язатися на свято із малолітньою к
альний кодекс, і вигадати, що то сестра приятеля, котра типу потребує допомоги.

У принципі, теоретично ж, він міг вв'язатися й у «серйозну гру», швиденько переметнувшись на інший бік. Хо
першими.

Так-так. Але вчудити два ідіотства водночас – уже навряд. Тим більше, що це курча не дуже схоже на шмару. С
стійливого квакання предків – «Так чемні дівчатка не роблять. Дев'ята година – справжні леді (або пані чи ще
же, і злигалася із кепською компанією, але швиденько збагнула, що воля – не таке вже й щастя, як здається сп

– Заспокойся, мала, нічого страшного не відбувається, – мені майже вдається привітний і ледь поблажливий тонований, тобто переймається сильно долею фірми. Ну, а в твого Олега нелегкий характер. Сама, певно, знаєш. Ну і вирішили трохи попустити.

Ледь помітний кивок у відповідь.

– Зараз зможете йти куди схочете, вони тільки кількома словами перекинуться, і я вас до машини проведу. До речі, можеш зателефонувати йому звідси.

В світло-карих очах спалахують насмішкуваті, надто дорослі вогники: «Ага, зараз, аби розумна техніка запам'ятовувала!»!

– Не вийде, – зітхає із «щирим» жалем. – Він святкує у своїй дівчини. А там телефон ще позавчора розбили, коли вони були. Чи, цікаво було б дізнатися більше про таке своєрідне прикрашання ялинки. Але подробиці мені так і не повідали.

На порозі з'являється Олег. Куртка застебнута, волосся причесане. Вираз обличчя... Наче нормальний, якщо згадати.

– Перепрошую, Василю. Я її можу забрати? Дівчина і так засинала в машині. Коли доведеться на руках тягнути.

– Не парся, сусідам не до нас: або сплять давно, або досі святкують. Ти зараз куди, до старої... квартири? – на мить.

– А куди ще? – Олег морщиться. Зараз він не грає. – Добре, що вона зараз порожня, квартиранти подались за сусідом, схоже, відразу! Значить так, Василю! Щойно зрозумів таке! Коли шеф видужає: то або Федорович, або я. Обом.

– Ну-ну, не горячкуй! Там подивимося, коли відпочинеш, – говорю майже нормально, не стараюся загострити.

– Що? – Олег трохи сердито відмахується. – Відпочинеш? Там?

Мала здивовано зводить брови: «Що то за квартира така?», – і покрадьки тре очі. Ще й справді засне. Вожжай.

– Проведу вас про всяк випадок до машини. А то талан у тебе, Олеже, і справді винятковий, – намагаюся не зупинитися.

«А ще кажуть, що світлоокі не зурочливі?» – собі під ніс бурмоче малолітнє диво, тугіше накручуючи на шиї шапку.

Дивно, лише зараз зметикував, що у мене такий же сіруватий відтінок очей, що й у цього Олега.

Руслана

Не схоже зовсім, що Василеві подобається Олег. Але, очевидно, альтернатива у вигляді Сергія Федоровича.

Коли ж хлопці побачили номери джипу, що демонстративно загородив проїзд мерсу Олега, то, не змовляючи.

– Ну, і що тут скажеш? – Василь кидає швидкий погляд на двері, з яких ми щойно вийшли. Мабуть, міркує, чи не.

– Із цензурного? – Ввічливо уточнює Олег. – Руслано, йди погрійся у холі, ми тут зараз з одним дурнем кільком.

Ота крихітна заминка перед останнім словом не відповідає образу крутого мена. Однак, знаю, коли зачну спокійно.

Здається, трохи перестаралася: нога ковзнула по-справжньому і я ледве не врізалася в стіну. Та Олег встиг-таки.

В очах Василя неважко прочитати насмішку: а твій брат знає, мала, що його друг ставиться до тебе вже як до дівчини.

Це добре. Гірше було б, якби він зацікавився іншим. Скажімо, досить дивними складками на моєму пальті, хай там, на хлопця, що наче більше часу приділяє документам та компу ніж фізичним вправам.

А далі всім стає не до роздумів: дверцята джипу різко відчиняються.

Я згадувала, що Олег інколи видається справжнісіньким піжоном? Так-от, саме «видається». Біля машини зараз так само є найчистокровнішим піжоном. Далі нікуди.

І справа не в одязі екстра-класу. Олег он теж не у стоці вбирається. Справа в манерах.

Он, стоїть, позує на фоні позашляховика. Милується сам собою. Посміхається так зухвало, що у мене кулаки підскочили, а рівновагою у нього зараз не дуже. Ну-ну, що там п'ють справжні чоловіки? А піжони? Абсент? Текілу? Ще якусь дурнуватість?

– Чу-чув, що шеф ваш са-саме зара-раз ласти склеює. Г-ик! А ви тут із дів-ко-кою?

– Звідки чув? – не розмінюючись на «Ви», нашорошується відразу Василь. Та його співрозмовник не настільки сором'язливий.

– Пташка наче-че-бєбетала...

– Умгу, певно, та сама, що вже місяць щебече по всьому місту: твій батько от-от перетвориться на банкрута, – каже дівчина.

– Не твоя справа, ти, прихвосню! – піжон аж тверезіє трохи від злості.

Ой, вміє Олег бити в болючі місця. І щось не видно, аби переймався наслідками таких своїх вправ.

– От здохне твій Мсти-тислав, то-то хто-то тебе на роботу ві-візьме?

– За «здохне» я зараз твоему батькові зателефоную, – дуже тихо обіцяє Олег. Чомусь на мить видається, що він щось важке вимовляє, вибачте, Авраме Йосиповичу, але Ваш син Ілько тут на всю вулицю про деталі Ваших майбутніх бізнес-операций. Але він може впоратися. Приїздіть, будь ласка, та заберіть свого бовдура. Як по-твоему, кому він більше повірить – рі-рі-рі?

Питання риторичне. Але син Аврама Йосиповича кілька секунд роздумує. Василю, схоже, подобається таке вираження. Сергій Федорович, котрий відхекується в офісі після недавньої розмови. Але щоб повідомити йому про конфлікт, йому «вляпуватися у всі підряд халепи. Василь непевно переминається з ноги на ногу.

Тим часом п'яний таки дійшов остаточної думки, кому швидше повірить його татко, і, звісно, образився.

– Та ти справді-ді пови-винен тому Ммсти-тисла-во-вові ноги лиза-зати! Бо хто тебе візьме на службу, коли дізнається про твоє життя?

Ой! А я ж тоді так по-дурному ляпнула про наркокур'єра. Як він тільки пробачив дурці? Що ж зараз буде?

Нічого не буде. Ні-чо-гі-сінь-ко! Хіба на прокушеній нижній губі Олега виступає крапля крові. Та якби погляд у нього був більш банальності.

Мені стає страшно. От тільки зараз. М-да, реакція у мене... Жирафи заздрять.

– От що, шакале, сідай у свій джип і газуй звідси, ясно? Надто вже дешева провокація, щоб на неї купитися. Коли ти не все й тобі сходить з рук. Тільки дурно час гаєш, коли думаєш, що тут хоч щось нариєш, – Олег демонстративно показує на годинник.

– Та пі-пішов ти! – П'яні очі намагаються сфокусуватися на мені. – З-зна-наєш, ти не на того по-поставила, де-де-де?

– Ей, чуєш, хлопче! Як тебе там? Ілько, здається? Не сідай за кермо зараз. Не варто, справді, не варто, ти ж – п'яний. Де я бачила його поради. І, звісно, для всіх буде краще, якщо він забереться просто зараз. Але... Але я не завжди...

На порозі офіса з'являються ще дві постаті – ті ж самі дебели охоронці. Мовчки спостерігають. Але вигляд у них більш банальності.

Тож син Аврама Йосиповича, погрожуючи звільненням своєму охоронцю, який неохоче тупцює у нього з п'яного, вписує джип у стіну.

Василь ледь чутно зітхає. Він вже переконаний, що на одну ніч надзвичайних подій – із головою. В очах Олега він бачить очей з джипа. Цікаво, чи вміє Олег пробачати? Мабуть, правильна відповідь – «ні».

Та потім стається таке... Навіть Олег не чекав і не хотів цього, упевнена. Від стіни відділяється крихітна тінь, нешкідливого монстра, що пре на неї.

Господи! Тінь людська!

– Стій, ідіотко! – Це Олег. Схоже, лише я здатна вивести його із справжнього чи удаваного спокою. Хапаюся за нього.

Підбадьорюю себе: поруч із Ільком сидить не сліпий і, може, навіть абсолютно тверезий охоронець, він повинен бути.

* * *

Хоча ні, не так все було. Оті думки я придумала потім, коли стояла, опершись об скляну стіну багатостраждального та заплаканого, у благодійній темно-синій курточці. Пригортаю його до себе так міцно, що вже потім думаю, що тільки-но випущу малого, як він обов'язково побачить на що перетворився джип, урізавшись у стіну при цьому не варто.

– Схоже, не вибухне, – якось підкреслено буденно констатує Василь. – Викликай, Олеже, еменесників. Чи, може, навіть і мене.

Свою куртку Василь підклав під пораненого водія, але потерпілого на спину не перевертали, аби не зробити гірше.

– Уже викликав. І батькові цього... Ілька встиг зателефонувати, поки ти у рятівника грався. Та його визволяти як? – в голосі Олега з'являється тінь співчуття.

– Та, сам бачиш: крові втратив багато. Хоча, може, й на краще, що із джипа викинуло. Бо у зім'ятому залізі застрягнув.

Біля нас якісь люди. Більшість незнайомих. Говорять, галасують, телефонують... Нічого дивного, не один же тут поранений?

– Ну мала, в тебе сьогодні другий день народження. Пощастило, – це Василь вже до мене. – Ну той, ти як? От знову поранений?

Олег похмуро додає:

– Так, пощастило. Тобі щойно тупо пощастило. Бо вони спершу втлючилися у стіну, а потім ти малого на руки взяв.

– Так? – Василь мить вагається, ніби сумнівається в почутому, а тоді, погоджуючись, киває: – Так, обминали не тільки тебе, а й твого матуся швендяє о шостій ранку? Иди, бо змерзнете.

Справді, де мати малого? Що то за ніч така? Чи в цьому місті діти взагалі нікому не потрібні? І чому це мені пощастило?

– Ага, іди. Бо зовсім не хочу, аби ти завтра помирала від застуди. А вже потім... Потім я тобі власноруч, заразом, приведу тебе до будинку. І ноги, котрі ще мить тому здавалися нерухомими, раптом починають рухатися. Попустити.

Це розуміє й Олег, потай зітхає із полегшенням. Потім говорить щось дивне, наче не в тему:

– А ще кажуть, що блискавка двічі в одне дерево не влучає.

– Влучає, – сяк-так розліплюю губи, чомусь здається дуже важливим виправити його. – Я знаю про дуб, в який влучила.

– Так? – Він не надто вражений моїми ботанічними знаннями. Просто радіє, що я при тямі, чую його та розмовляю.

– Про що ти? – Здається, що слова у роті замерзли на льодові кульки, але поступово починають відтавати. І вже не плаче. І хлопчечко не плаче, тільки тулиться до мене і мовчить. Це ж як треба було дитину налякати...

– Та я про те, що одного разу той самий Ілько також п'яний в драбадан сів за кермо крутої машини. Може, і цього разу, думаєш, чого Василь його Шумахером обзиває? І раптом перед ним на дорогу вискочило мале. Чи то кошеня?

– Він ледь встиг звернути вбік й опинився у лікарні? – обриваю різко Олега тупим припущенням. Здатність розуміти.

– Ні, Руслано, в лікарні він не опинився. Але й звернути убік не встиг...

Частина друга

Секунди у сніжному годиннику

Олег

Руку відтягує пакунок із логотипом супермаркету Чомусь це нервує, ніби йдеться про щось непристойне.

Хоч не менш по-дурному я почувався і у крамниці, коли, деякий час вагаючись, стояв перед відділом зі спиртною, коли дехто може чортівню і тверезим бачити?! Різко завернув до кондитерського відділу. Нехай тільки скаже матеріал для легенди про привидення, що відшукав на свою голову?!

А все Василь! Таки втнув здивувати мене! Під кінець останньої розмови підкреслено серйозно глянув мені у ві

– Ти б уже додому їхав: не забувай, як завів дівчину, то треба її вчасно годувати...

«Ага, а також не забувати вигулювати», – ледь не кинув йому в тон. Та стримався, бо раптом зрозумів, що таки й-фаєм, замовити сяку-таку вечерю, посидіти за філіжанкою кави, розтягуючи такі посиденьки якнайдовше... (

Так от, сидів би десь у затишному кафе і тягнув час, аби лише відсунути ту мить, коли доведеться переступати мене зараз чекає цілком матеріальна істота, якимось не спадало на думку. Хоча, клопотів, як не крути, із Руслано

Щоправда, дівчина, якщо бути об'єктивним, зовсім не винна в тому, що мене осяяла геніальна ідея використати не лише мені, але й Малій. Як важливому свідку, бачите.

Їй вранці після тої ДТП вкололи якусь медичну гидоту. Сам я ледь не силою відбивався від такого «щастя» під а вчасно не знешкодити за допомогою диво-ін'єкції.

Добре, що лікарі на мене врешті забили, не до того було. Ще й порадили ментам поки не сприймати моїх свід

Ага, шок у мене таки настав, пізніше та вже з інших причин.

Так от. Привів Руслану додому. Вклав у ліжко. Добре хоч, дякуючи тій ін'єкції чи вродженій вдачі, дівчина відкл з подушкою окрема історія. На ній вишите хрестиком кошеня з круглими очима та величезним бантом. То – «ік влаштовували мене цілком як квартиронаймачі. Однак смак у Лідки... Тож коли гайнули у пошуках заморськ не доходять руки зайве викинути.

Кинув на соньку ще одну ковдру. Що за дурна звичка скулюватися уві сні! Не збагнеш: мерзне чи це її нормал зі шматтям із попереднього життя. Вихопив стару, але чисту сорочку. На диво, вона мала цілком пристойний

А про їжу турбуватися якимось і на думку не спало. Навіть до клятого пакету із Сантою зазирати не став. Хоча скі відомо! Добре, що міліція ним не зацікавилася. Хоча лежав він просто на виду, на офісному столі, коли Руслану іби курка-секретарка забула якісь особисті речі, так поспішала додому готуватися до свята. І, звісно, аж ніякого скає до себе мовчазного малюка. До речі, «матусю» хлоп'яти так і не відшукали. Певно, місцева хвойда якась, и не плутався. От як у мого однокласника...

Тьху ти. Знайшов час для спогадів. А може, це й на краще: он, уже й думки плутаються. Ще трохи, і мене вируб ою. А може, я даремно так? Наче нормальна квартира... Ага, для сторонньої людини.

Просто забиваю собі голову хтозна-чим, аби не довелося повертатися спогадами до подій цього дня. А день в

* * *

Чорні очі теж можуть виглядати блідо, ніби зчорнілі вуглинки, притрушені сірим попелом. Тобто чорне лише про це – і щоразу згадую, коли бачу Вдову.

Добре, що звичка не здригатися при несподіванках у мене доведена до автоматизму. Не всім щастить не нажиратися байдуже презирство на мить майнули вогники зацікавлення, однак, схоже, зараз Вдові не до такої дрібноти,

– Мое співчуття, дорогесенька, – Вдова ледь помітно хитає головою у бік Іренеї, що саме театральню підносить до стько додає: – Однак, не забувайте, любонько: це – лікарня, а не сцена.

Дружину шефа ціпить. Чергового лікаря теж. Звісно, йому першого січня не вистачало лише скандалу між двома, буває порожньо.

Використовую коротку мить перед бурею, бачачи лиху перемену в обличчі Іренеї. Підхоплююся із фотелю й об

Із виглядом королеви вона повільно всідається. Як дурень стою поруч кілька безкінечних секунд і намагаюся

Несподівано для мене Іренея вирішує дослухатися до розумної думки і змовчати на таке «співчуття». Тільки тут Боїться настільки, що ладна дослухатися й до мене, аби був привід приховати свій страх.

Дуже обережно починаю задкувати до дверей: лікар не образиться, коли я щезну по-англійськи. А думка решт

Та, певно, у Марини Іпатівни очі на потилиці. Чи я єдиний, хто бодай трохи цікавить її в цій кімнаті?

– Олеже, – вимогливо звертається вона. Отже ж! Втеча відкладається до ліпших часів. – Ви ще тут, голубе сизо

Ото вже, синонімічний ряд звертань в пані Марини просто безконечний...

Зупиняюся, мов вкопаний.

* * *

– Олеже, ви, зрештою, – непоганий хлопець, хоч колись надто сильно тринькали свій талан і зараз маєте його втратився.

Озирається, дає подивитись у свої очі. Бляха, що за очі? Одне – чорніше від ночі, інше – металево-сіре. О, звісно, вря у бездоганно білому халаті й із накрохмаленим виразом обличчя, і вже точно, не реакція Іренеї. Найгірше,

Що я можу вчинити в цій ситуації? Натягну на обличчя незворушну маску і спокійно та без коментарів на мить

Вдова, очевидячки, задоволена з того, як я повівся. Краєм ока помічаю, як у Іренеї ледь помітно сіпається ліва рука, узду, діє у неї бездоганно. От вона й мовчить, спостерігаючи за мною та Вдовою, що по-королівськи впевнено

– Що там, Олеже, за дурню плещуть злі язики? – Це звучить трохи зарізко, наче вона собі щойно дозволила якось осиповича, намагався цієї ночі збити на авто вас і вашу коханку та через це втрапив до реанімації? То правда, чи без мене Новий рік зустрічати. Авжеж, й новини через десяти руки дізнаюся...

В очах лікаря хлюпається липка цікавість та якийсь дикий азарт. Здається, що він зараз же запопадливо запровадити зацікавлених, що із шановним помічником найвигіднішого пацієнта, самого Мстислава Маврикійовича, після

Очі Вдови на мить ховаються під приспущеними повіками. Насмішка? Зневага? Злість?

Іренея виглядає так, ніби улюблений мильний серіал раптом перетворився на реальність. Позирає на мене без врятування, але боїшся подати в суд на того самого, на небожителя!.. Ну?!

Не дочекається, шановні. Ледь помітно знизую плечима. І не перепитую, кому маю дякувати за ці плітки? Хто з елітної лікарні, куди стороннім втрапити ще важче, ніж на військовий секретний об'єкт. Пояснюю надміру ввічливо:

– Ілля Аврамович, на жаль, не впорався сьогодні із керуванням машини: ранішні сутінки, слизота, втома після пані Марино. Я й кілька працівників нашої фірми – не постраждали, а випадкові свідки. Ми доволі своєчасно вийшли звідси, а, який зараз також у лікарні.

На обличчях Іренеї та лікаря – щире розчарування. М-да, така банальщина замість детективної чи бодай мелодраматичної історії. Ірєня кає мене холодом припорошених очей та промовляє глумливо:

– Це несерйозно, – ледь помітно підводить вгору ліву брову. – Хіба існують невинні люди? Овва, Олеже! Ви мені не вірите?

Дивиться просто у вічі. Навіть не дивиться, а висвердлює. Лівий кутик моїх губ сіпається, але то не нерви, а раціональність. Ірєня дивиться, додаючи до холоду в своїх очах трохи здивування. Що надто розумний та самовпевнений для вдови.

Вдова піднімає голову трішки вище. Загостреність її обличчя стає ще хижішою. Повторює монотонно, додаючи:

– Не існує безневинних, Олеже, особливо серед людей. Я думала, хоча б цей урок ти добре затавив!

Ти? Я прогавив брудершафт?! Та відповідаю-питаю про інше. Бо перед очима хлоп'я, яке Руслана кинулася рятувати – і хай гордощі поки заткнуться.

– А діти? – кажу тихо, так тихо, що, аби бажання, то вона могла вдати, що недочула. – Діти, чуєте? Вони теж не винні?

– Діти? Ото спитав! До чого тут вони? Ми ж, ніби, про людей говоримо?

Вона палко дивується. Авжеж! Мить дурнуватої відвертості – давно не дарував нікому такої коштовності. Мені не вірите, Олеже? Цікаво! А як же ті, нею ж всиновлені, котрих після смерті чоловіка назбирала по дитбудинках? Ліки від сиріт?

Перепрошую шановну Марину Іпатівну, питаю мимохідь у лікаря дозволу згодом, можливо під вечір, зателефонувати додому, якнайбільше поваги, прохаю свою господиню, тобто дружину шефа (ха, та вона, певно, й не здогадується, що це я).

Ірєня з виглядом театральної герцогині піднімається зі свого місця. Довгі ноги, що здається вирости навіть не в неї, а в мене, це не викликає у мене захвату, скоріше огиду.

Перед тим, як вийти за Ірєнею, озираюся. Марина Іпатівна, здається, трохи розчарована. Тонкі вуста щільно стиснуті, плечі зсутолені... Так виглядають розчаровані діти, у яких щойно забрали улюблену іграшку. Як не дивно, та я не хочу марнування часу, та все ж хоч якась розвага для людини, яка звикла розписувати кожну хвилину до секунди, пригорщами розсипай.

Пані Марина мовчки спостерігає, як я ввічливо пропускаю дружину шефа поперед себе, притримую двері. Чувствую, знаю, що вона ненавидить співчуття. Таким, як вона, це пече гірше, ніж сіль на відкритій рані. Кожен із нас збожеволів, Іпатівна їх не просто тримає захованими, вона носить їх перед собою, мов прапор. Аж раптом...

– Олеже, чому на дзвінки не відповідаєте? Хотіла Вас привітати з Новим роком, – я й забув, що вона мені телеграмки пише.

– Даруйте? Та я просто дзвінка не чув, – кажу перше, що влітає в голову. Не виправдовуючись, із щирою байдужістю.

– Чому не чув? – пропікає одним зі своїх фірмових поглядів. – Може, ще якісь неприємності мали, шановний?

Стенаю плечима. Вона і не чекає відповіді, просто криво посміхається і додає:

– Не варто так, Олеже, з давніми знайомими. Слід поважати старших жінок...

Я що, один із її приймаченят?! Погоджуючись киваю, бурмочу якесь стандартне вибачення і ледь втримуюся, щоб не вийти.

Галаслива попсова мелодія заливає весь простір лікарняного передпокою. Ірєня хапається за слухавку, мовби хотіла виправдану заминку.

* * *

Поки я чекаю Іренею, з'являється лікар. Залишив Вдову наодинці, також довго не втримався під рентгеном її с

не:

– О, ви ще не пішли? Це добренько! Не станемо відкладати розмовочку на потім. Ну, що я можу сказати? – він

І втуплюється своїми беньками в мене. Дивиться з притиском. Так, наче він маститий актор, якого змусили по

іді й за законами жанру я, певне, мушу виголосити таке: «Звісно, лікарю, скажіть правду! Як там Мстислав Мав

». Та я просто мовчу.

Через кілька секунд, зрозумівши, що відвідувач якийсь і зовсім нетямущий, лікар переходить до ділового тону

– У Мстислава Маврикійовича є підозрочка на зараження крові. Це добренько, що організм пацієнта досить м

Він чомусь дивиться на мене з докором. А що я? Мав відраяти шефа займатися самолікуванням чи підсунути с

Раптово макітриться в голові, перед очима починають розгойдуватися якісь кольорові плями. Чорт! Ще не ви

а кермом? То триває тільки мить та, на жаль, це помічають.

– З вами все добренько, шановний? – у голосі ескулапа з'являються нотки тривоги. Навряд чи мою блідість він

– Все гаразд. Але, розумієте – ніч не спав, – кажу цілковиту правду, і навряд чи першого січня це викликає под

Я ж продовжую далі:

– Звідки оте зараження крові взятися могло?! Мстислав Маврикійович завжди ж так берігся...

Лікар, за завченим сценарієм, співчутливо хмикає, однак із певною полегкістю: я втрапив у звичайний, добре

е і трапиться...

– Усяке буває, шановний Олеже... е...

Махаю рукою: все одно забуде, а щоразу нагадувати своє по батькові – і зовсім по-дурному.

– Ось був у мене випадок, – не вгамовується ескулап. – Одна жіночка зовсім невинно подряпалася якоюсь ро

івши, що асоціація вимальовується надто похмурою.

Я користуюся моментом. Кажу, що хотів би бачити шефа, поговорити з ним. Однак, всі слова намарно. Оборон

дозволять побачення...

Заперечую. Кажу аргументовано – он деяких відвідувачів ви все ж таки в реанімацію пропускаєте. Він тільки м

– А ви ім не заздрить, пане. Бо то все одно, що призначити останнє побачення перед смертю.

На чорта мене сюди принесло тоді? На Іренею помилуватися чи Вдову трохи розважити?

Та випробування у лікарні ще не закінчилися.

* * *

Десь посеред коридору, майже біля дверей головлікаря чується надривисте:

– Це він у всьому винен! Він! – тоненький пальчик із бездоганним манікюром направлений у мій бік. Чорт, я п

Репліка горе-акторки, розпочата як трагічний крик, впала до ледь чутного шепотіння. Та от сльозу вона пуска

До речі, даремно: о сьомій ранку жоден найдовершеніший вечірній макіяж не виглядає ідеально. У будь-яком

изно те саме читається в очах стомленого лікаря. Але жоден із нас не ризикує гратися у Станіславського щодо

каюся на трохи занизький фотель, що стоїть під стіною, усім виглядом показуючи: приголомшений таким звичайним.

Лікар, щасливий з того, що хоч тут уникнули сварки, починає втішати шановну Іренею Гнатівну.

Бідняточко! Вона так перехвилювалася...

Та лікар цієї панянки добре не знає. Ще ніколи й нікому не пощастило заспокоїти шановну Іренею Гнатівну, а решті, вона перейде до своїх справжніх звинувачень.

Наразі за Мстислава, якщо чесно, не дуже переживаю. Хоч лікар і вважається першокласним підлабузником, та у цю мить, облизувати його дружину доручили б комусь із допоміжного персоналу.

– І коли б цей... цей... краще виконував свої обов'язки, мій коханий чоловік не опинився б у лікарні, – тоном мови омова лікаря. – Чому він не порадив звернутися Мстиславу до лікаря раніше?! Що ж тепер буде?

Мовчу, тож вона змушена продовжити:

– І взагалі, якби цей... цей... самовпевнений хлопчисько! – «Круто!» – не зміг не оцінити я, нахапалася від Вдовця.

Тирада триває апокаліптично. Лікар нервово сіпається. От-от запропонує «легенький укольчик» і вгатить істерички по суті.

– Якби він хоч натякнув мені, що Мстислав зв'язався із тим... розплідником, я б знайшла потрібні слова... Я б...

Завжди вважав: якщо ставитися до усіх жінок, схожих на порцелянових ляльок, як до дуреп, обов'язково наскочить на дивиду відносин і дружину шефа. Зараз взяли сумніви: а раптом не прикидається?

Так, час «вплутатися» і собі в розмову. Здивовано витріщаюся на обох:

– Пане лікарю, хіба Мстислав Маврикійович отруений?! Ви ж щойно самі сказали, що є підозра на...

– Е-е-е! Ну, не всі аналізи готові, – якнайдиبلوماسية розпочинає лікар. – Чітка клінічна картина ще не вимовлення, – раптом цілком по-людськи додає він, зустрівшись зі мною поглядом.

– Ви що, обидва глухі? Та кажу ж Вам: мій чоловік зв'язався із небезпечними людьми! А може, може, то секрет...

«Жіночко, він був зв'язаний із небезпечними людьми, коли ти ще виходила на сцену у ролі служниці з однієї з ролей хіба по телевізору... А вже які чутки про нього ходили серед конкурентів – хоч дітей лякай», – звісно ні лікар.

Цікаво інше: схоже, її істерика, нарешті, стає справжньою. Он навіть чорна цівка тече щокою. От паразити у твої грошей, що інколи навіть шеф дивується, переглядаючи жінчині рахунки, а підсовують підробку, що пасує першій.

У передпокої з'являється, завчено посміхаючись, гарненька медсестра у коротенькому блакитному халатику. – хоч у дрібницях не нагадував державну клініку.

Іренея на мить перестає рюмсати, кидає швидкий погляд на ноги дівчиська. Потім похоплюється, що зараз її – це просто неймовірно – червоніє від сорому: Мстиславу погано, а вона тут про дурниці думає.

* * *

Можу передбачити, що буде далі: «Вибачте, лікарю. Терміновий виклик. Щойно привезли пацієнта. Й прохали чекати години. Добренько? Маринка запропонує Вам чаю і дуже Вас прошу, ковтніть пігулочку, маленьку таку. Напевно, ви зможете оцінити ситуацію...».

Іренея Гнатівна лишень мить вагається, але потім вирішує, що зможе відігратися на Маринці, поки та готуватиме чаю.

Оп-па, схоже мені час перекваліфіковуватися. Як втрачу роботу, зможу заробити на кусень хліба пророцтвами.

От тільки в останню мить втручаюсь я:

– Іренее Гнатівно, перепрошую, щодо квитків для Ірини Мстиславівни та її няні. Може, спробувати замінити їх на інші?» – додаю подумки. Хоч не цій ляльці вирішувати такі питання.

– І кому тут потрібна ця мала негідниця?! – випалює жінка, невдоволено скривившись, наче щойно їла лимон.

М-да, різко, типу люблячи, але зате чесно... От чому де які люди вважають відвертість чеснотою, га?

– Ну-у, розумієте, Мстислав Маврикійович буде радий бачити свою єдину спадкоємицю поруч, коли йому стан

Дрібнувата помста, згоден. І справа навіть не в цій стерві. Теж мені, секрет полішинеля! Всі знають, як вона на мене поперло на емоції. Звісно, на найдурніші. Скажімо, на мить стало шкода дев'ятирічну дівчинку, зодягнену в фентезійно-ментальне: «Хочу!».

Може, тому, що згадав, як улітку приїхав повідомити їй, що батько оплатив ще одну зміну у престижному дитячому садку, а їй адерло голову.

– От бачите, – незалежно звернулася вона до своїх подруг: – Мій татко багатший за ваших, бо зміг дозволити собі

Здається, тоді якась дурепа малолітня навіть вмовила батьків, аби її не забирали з табору ще місяць, щоб не в

Та справа не в цьому. Я ж добре бачив, що на очах малої блищать сльози.

Як останній дурень я тоді купив коробку дорогих цукерок у найближчій крамниці. Повернувся до табору, тицьнув їй у рот:

– Тато знову все наплутав. Казала ж йому, що цукерок не їм, бо від них товстішають. А я не хочу стати такою татом, як із першого будиночку, – сама ж майбутня модель мешкала аж у третьому, із п'ятикласниками, і немало цим пи

Може, ті цукерки і з'їли дошкільнята, а от коробка від них досі стоїть у кімнаті Іринки, там вона зберігає свої «своєрідні» олівці, того добра залишилося чимало після Євки.

Ірина Мстиславівна любить у нас малювати. Хоч щось вона любить. Та менше з тим. Кажу ж, спати хочеться, т

Іреню пересмикнуло від мого хамства. Але варто їй було уявити, що капосне й непосидюче дівча, що слухає її, а їй самій доведеться клопотатися з квитками та вигадувати пристойну причину, аби затримати дівчинку подальше.

Медсестра поглядає на мене з відвертим співчуттям, навіть дарує посмішку: от стерво начальниця в тебе! Навіщо?

Машинали посміхаюся: дівчина не дуже вродлива, але таким знайомством нехтувати не варто. Потім принесли новини з лікарні: сі лікарняні новини з перших уст...

Але зараз перед очима – бліде, попри всю косметику, обличчя Ірені. І слід від туші на щоці. Така собі закіптюж

Ну й асоціації у мене!

І хай йому грець, якщо я знаю про який розплідник вона верзла?! Чому це раптом я не в курсі?!

* * *

Вийшов з лікарні. Задер голову, ковтнув свіжого повітря. В кишені настирливо загудів мобільний. «Робоча» м

– Алло!

– Ти зараз за кермом?

Прикушую язик, бо хотів визвиритися: «Персонального водія у мене нема!». Ну чого знову Василю від мене тріпотіти розмови зустрінемось завтра.

– Гайда сюди, в офіс! Тут таке...

– Буду за чверть години.

Не подобається мені його тон. Навіть не розпитую, в чому справа, все одно доведеться їхати. Голос його якийсь про злий вірус, що вивів із ладу усі комп'ютери фірми. Не певен, що Василь добре петрає в комп'ютерах, однак там не новий підпал?!

Біля офіса я був хвилин за десять. На якомусь перехресті даївець недобрим поглядом провів мою машину, але

Відзначив це як першу удачу в новому році. Давно пора! А то рік починався з суцільних халеп.

Удачі вистачило до першого погляду на спохмурнілого Василя.

– Як там твоя Мала? – не в тему цікавиться він. Не витрачаючи часу на заперечення щодо «моеї», запевняю, що

– Слухай, вона ж тримала на руках того хлопчика, ну, через якого аварія... Не помітила чогось такого, не казал

Невпевнено смикаю плечем: мале як мале, перелякане, худеньке, у благодійній курточці. Дитина з небагатої ро

– Знаєш, оті ідіоти з ментовки загубили його.

– Як це?! – питання дурнувате. У міліцейських відділках може загубитися багато чого, хоч би якийсь папірець ч

– Чорт його знає, – Василь безнадійно махає рукою. – Насвяткувалися як слід, чи що. І на загаль вся ця справа п
ідіот, та все ж син... Добре, хоч не у середньовіччі живемо, бо точно на нас би повісили, типу ми того йолопа з

– То що, це ми йому під колеса пацана сунули?! Чи дівчина винна, що порадила не сідати за кермо, коли на н

– Звідки ти взяв, що хлопець – Богдан? – робить стійку Василь, а я клену свій язик.

– Почув, та й усе. Руслана ж сиділа тоді поруч із пацаном, говорила з ним, сунула йому в руки фантик із машин

– Звідки він у дівчини? – уточнює співрозмовник. Лише зараз збагнув, що зазвичай дівчата не носяться з таки

– Не все одно? Головне, що хлоп'я заговорило врешті. Сказало, що його звати Богданом і що рука болить. Ну
алого докладніше, але лікар не дозволив.

– Ага! Після того, як ти пояснив, що це – друга ваша аварія за ніч плюс пожежа, свідками якої ви стали? Тож дів
и лікар не прихопив обох із собою, для експертизи у дурці?

– Купюра в руку і все гаразд, – а я ж навіть не перебільшував тоді! – Що далі із пацаном було?

– Та що, притягли до ментовки. Перевірили по базі – ніхто трирічного шкета не шукає. Сам він не міг втекти із
ремонт, місця не вистачає, а тут травм, ніби, нема... Тицьнули цукерок, включили телик. Черговий вийшов на

– А цукерки є? – запитую втомлено.

Василь якусь мить збараніло дивиться на мене, потім тягнеться за слухавкою.

Повідомляє, що зниклого звали Богданом, стихшено до мене: «Руслана у нього прізвище не питала?», – хоч і са

Диви-но, цукерки зникли разом із хлопцем. Чомусь це трохи заспокоює нас обох.

– Ну, що за чорт? Зурочив хтось місто! У міліції вже закладаються, що діє якась таємна організація, котра виво

Мені зараз не до таких «сенсацій». Без теорії змови голова пухне. Хоча щось в його словах таки є... ухопити б,

– Слухай, я позичу на пару днів ноут з роботи? Я без компа не можу, та й треба дещо пробити...

– Тільки в детектива гратися не думай, – похмуро радить Василь. Раптом питає майже співчутливо: – У тебе за
От не вистачало мені тільки в охоронця позичати!

Притримую амбіції. Мені потрібен союзник, чи не вперше у житті потрібен так, що аж...

– Є, спасибі. Хочу пробити по нету один... розплідник.

– Розплідник? Щенят? Риб? Дерев? Роботу нову шукаєш?

Чорт, він зараз щирий. Мо' то я собі понавигадував зайвого?

– Умгу, схоже, саме час. Хоч шеф у тій лікарні – не найгірший пацієнт, хрест на ньому ще не ставили. Це так, то

Вибираю ноутбук, пишу розписку, вкладаю його у пакет. Перехоплюю прискіпливий погляд Василя. Просто пі

Та тут лунає репліка про вчасну годівлю домашніх улюблениць.

– Ти б уже додому їхав: не забувай, як завів дівчину, то треба її вчасно годувати...

Детективний настрій доводиться відкласти.

* * *

От цікаво, а Руслана хоч трохи вміє поратися на кухні? А може, за нею вже й слід захолов? Зірвалася з місця – п
ть як сувенір.

Зупиняюся у дворі, вдивляюся у вікна будинку. Подекуди вже світяться прямокутники. Взимку день куций, як з

Зосереджуюся на вікнах. Потрібне мені вікно також світиться. Схоже, дівчина на місці, чекає.

Дивно, але відчуваю полегкість. Та це, очевидно, – не надовго. Щось підказує: неприємності поруч. Серед них

Руслана

Як відчувала: не варто було виходити на вулицю!

Хоч відсиджуватися перше січня в чотирьох стінах – то не для мене! Інші, правда, ледь не добу відсипаються п

От тільки мій організм своєрідно реагує на каву. Усіх навколо той напій начебто бадьорить, а мене просто ви

При цьому він (організм тобто) виявив неабияку принциповість і в протилежному випадку. Хоча й лікар «шви
ою медсестрою, мав би звалити мене з ніг ледь не до наступного ранку. Натомість кілька годин сну – і я майже

Хе, прокидатися у чужій порожній квартирі – те ще задоволення.

І звідки це дурне відчуття, що із цим помешканням щось не так?

Як слід вивчивши стелю, якій би не завадила принаймні косметична побілка, я не витримую боротьби з цікав
. Тож слід її розшукати.

Звісно, то так лишень говориться. У двокімнатній квартирі типового планування не втрапити до ванни – це тр

Жодного натяку, що тут колись мешкав Олег. Певно, я не очікую, що він житиме водночас у двох помешкання

квартиронаймачів, можливо, якихось його родичів. Але ж ніби тут пройшло його дитинство? Чи то я недобре

Не так просто прибрати з помешкання ознаки перебування людини. Навіть коли хтось покидає тимчасовий г

иховано. Навіть не приховано, а знищено. Я аж зраділа, коли нашттовхнулася у комірчині на валізку зі старим

итки пальців на тонкому шарі пилу.

Свою совість заспокоювала тим, що я – не злодійка, жоден предмет не переміститься з моєю допомогою за м

Однак совість наполягає, що й за таку-от цікавість варто було б ввести статтю до Кримінального кодексу. Я й н

ертий підкуп, але трохи стишується. Навіть із задоволенням викручую ганчірку – у минулому чиесь рожевень

им запахом осиротілого без людей приміщення. Впораюсь.

Любить Олег цю квартиру чи ні, а варіантів у нього небагато. Он, у ванній кімнаті в кошику для брудного одяг

нає прив'язувати його першими ледь помітними нитками. Вони, будівлі, це вміють...

Не скажу, що прибирання – то мое покликання. Якщо вірити Тетяні, офіційній дівчині мого брата Романа, якра

Прикидаю, чи не варто винагородити себе чашкою чогось гарячого, бо саме нарила на кухні якісь пакетики ч

и?

Вилізаю на стілець. Зазираю на верхню полицю кухонної шафки, не надто сподіваючись побачити щось путн

стріплю рукою порошок і нашттовхуюсь...

Тоненька папка майже злилася з полицею в одне. Якби не кілька збляклих плям від гуаші, я б не звернула на н

Знаю, що чиню підлоту. Знаю.

Але хто триматиме важливі папери в такому місці? Я ж і не думаю навіть зазирати до отого клятого пакету із «

ай ока... Старанно клопочуся із чайником.

«Ой, не варто таки влізати в чужі справи!» – стукає в скроні мудра думка. Та відмахуюся від неї, наче від набри

Зручніше вмощуюся за столом і відкриваю теку.

* * *

Не вмію я описувати картини. Про здібності до малювання годі й говорити. Та це зовсім не заважає чітко розу

Отут відразу на думку спадають картини Джозефіни Волл. Знаю, дехто порівнює їх із надто барвистими листів

давати дрібні деталі на малюнках.

Цікаво, оті самі коментувальники колись бачили малюнки юної художниці, підписані «Єва» з коротким розчер

тому хтось дбайливо прибрав їх з усіх сайтів, де публікувалися художники-початківці, що обирають фантасти

Чесно? Я від Євиних малюнків ніколи не була в захопленні. Хоч і першою ладна посперечатися з тими, хто ств

Може, і Волл починала з такого. І тому назавжди залишила на своїх картинах надто старанно прописані детал

м життям.

Ми з Євою, схоже, були ровесниці. Я захоплювалася фен-тезі-малярством ще школяркою і не знала тоді нікого

переконливі та яскраві.

І ось зараз, сидючи на кухні Олега, я перебираю аркуші з тими малюнками.

* * *

...Он, дві гарненькі дівчинки схилилися над квіткою. Над ними – феї із крилами метеликів. Ідилія? Ага, якщо вр

рі. «Справжню» малу то не бентежить. А от на обличчі жінки, що завмерла на задньому плані – неприхований

* * *

На іншому аркуші спляча юнка. Над нею – сни, реальні, як і вона сама. Ви вже бачили таке і не раз. Придивіться: жовта пляшечка, надто мала, аби в ній зберігати алкоголь. Незвична тара більше пасує для ліків. Чому ж хитрого виразу. Швидше, неприховане задоволення від вдалої оборудки.

* * *

Це – не копії, роздруковані на лазерному принтері, а оригінали, виконані фарбами та олівцями.

От ще цікавий сюжет...

Ні, досить.

На таке надивившись, а потім із підозрою приглядатимешся до знайомих пейзажів, вишукуючи й там подвійні. Хоч це і не завадило йому свого часу створити невеличкий архів робіт цієї Єви.

І саме вчасно. Бо незабаром в Інтернеті, на одному з мистецьких сайтів, з'явилося коротке повідомлення, що Єва померла. Це було дуже близьким. Хтось із тих рідних відповів лаконічно: «вдався тим співчуттям». Того ж дня її картини почали зникати з інтернету.

Я дивлюся на ледь збляклі аркуші, і мені відразу починають відкриватися відразу кілька речей. По-перше, Торо, про якого знають: це, по-японськи, птах. І не такі псевдоніми собі люди беруть.

І ще, оте зневажливо кинуте Ільком в обличчя Олегу: «сестра-наркоманка». Ну, добре, Ілько вже своє за це отримав. А ота Єва: «минулого разу, коли перед машиною на дорогу вискочило дитинча, він не встиг загальмувати, бо бачив, як вона помирає».

А хіба я гірша від нього?! Таємниці порозгадувати захотілося? А тут – просто Олегове життя!

Буденна історія: жила собі дівчинка, яка дуже любила малювати, і якій, очевидно, затісними видалися звичні речі. Її старший брат звинувачує себе в цьому й обходить квартиру, де вони разом зростали, десятою дорогою.

От чорт, як же гидко від самої себе.

Поспіхом запаковую малюнки в теку. Один аркуш вислизає. Підхоплюю на льоту. Цього малюнку мені бачити не хотілося. Це було повідомлення про Євину смерть.

І назва малюнка, ледь не каліграфічно виведена на звороті: «Зозулята зими». Здогад ледь помітним серпанком.

* * *

Двое дітлахів зручно влаштувалися на першому плані. Просто на білому-білому снігу. Отой сніг продовжує синіти. Яскраво-червона. Вона така сяюча, що, здається, може навіть зігрівати. Вдалині, десь аж зовсім на задньому плані – свято.

От тільки навряд чи це – новорічна листівка.

Діти у лахмітті. Не настільки бридкому, як буває у дійсності, але все ж не здатному захистити від морозу. У тому-то й проблема. А нього оті «малята-зозулята». Зосередилися на цяцьці. Немов ота яскрава плямка – найважливіше.

Діти на снігу. Одне справжнє, реальне, інше, наче огорнуте якимсь божевільним серпанком. І крізь нього, хай як, але.

Навколо них зі снігу сплітаються прозорі дитячі фігурки. Сніжинки? Ой, щось маю сумніви... Її обличчя отих маляток сніжна круговерть теж сплітається в обличчя. Жіноче, вродливе. То Снігова королева? Та ні, та була байдужою. Злий.

Отака-от зимова казка. Аж морозом сипонуло від споглядання, хоч на кухні досить тепло. Я впізнала оте напів

З Єви, певно, виросла б непогана художниця... Але...

– Вибач мене, дівчинко, добре?

Нащо їй тепер мої вибачення?

І де я вже чула отой дурнуватий вислів «зозулята зими»? Чи він мені просто намарився? І враз серце зайшлося і на місце, залишила собі. Ох, даремно я це зробила. Таки даремно!

Інна

– Нехай під Новий рік доля усміхнеться вам!

Порух руки і ді-джей на радіо захлинається бадьорим вереском на півслові. Зловтішно вишкірююся, уявивши,

Доля ж мені не всміхається, вона вишкірюється, не гірше, ніж я зараз.

Ше-ет! А хоч до другого січня зачекати, ну ніяк, не?!

Та знаю: лише гарним дівчаткам Святий Миколай кладе подарунки як не під подушку, то під ялинку. А я цього року інки відмерлої шкіри, не притягла у своє житло.

Але ж ай'м вері гуд гьол!

Жодному кретину свято не зіпсувала. Хоча ой як хотілося!!

Он, супермаркети переповнені народом, а від нього так несамовито тхне... І не лише потом. Роздратуванням

Лохів і виловлювати не треба. Самі до рук сунуть. Он, один намалювався напередодні:

– Дівчино, а давайте я вам сумки додому допоможу тягнути! Невже ваш хлопець дозволяє вам однісінькій тов

добство!

І фоном: а раптом на каву вдасться до красуні напроситися? Ага, зі мною у якості десерту. Чи хоч цьомчик-бом

Може, за вас, голуби, ще й заміж сходити?!

Хоча... На десерт солоденький такий контингент не тягне. Однак, інколи й гіркого хочеться.

Ше-ет, аби не солоного. Бо для мене солоне – то чийсь біль, сильний, просто скажений.

Ф-фа... кгм... Скільки разів вирішувала, що подумки не лятимусь: жодного задоволення, тільки різкий зубний

Та спробуй тут стриматися! Особливо після дозволеної собі наче розкоші: ніч повної самотності з вимкнутим т

фейерверків за вікном, що цяткують небо масними плямами. Келих свіжого помаранчевого соку замість дурн

чути привітального галасу...

І то не заради гламуру чи снобізму. Просто ка-айф! Справжній...

Так і для сусідів безпечніше. Бо Іннуса, тобто Я, розумниця, ще й безкорислива, блін.

Ага, розігналася! Прокинулася вранці першого січня від справдешнього голоду. Такого, який не вгамуєш, коли

Таке вже зі мною траплялося. Правда, давненько. В підлітковому віці проходила. О, то була лиха пора. Напихана, однак доволі перегодована корівка. Як згадаю – здригаюся. Хоч дзеркала всі, що під руку підвернуться, як треба робити, аби не загнутися, а навпаки – жити довго й щасливо...

Та, здається, зараз у мене справи не кращі. Наче й фігура в нормі, але підступне люстро переконливо стверджує

Навіть бездоганно пофарбоване волосся тьмяніє, на щоках – ні цятки рожевого, очі вилиняли. Немов два тиж

Блін, блін, блін! За-ра-за! Ще й правий чобіт не застібається! Нарешті таки взулася. Виходжу!

На сходах тхне залишками святкових столів. І це вони жертимуть на вечерю, отямившись після «веселощів»! І е на вулицю!

А на вулиці не ліпші новини. Моя вірна червоняста тойота, вкрита товстим шаром чи то снігу, чи то криги.

Ше-ет-шет-шет! Усередині все скручується у гидкий вузол. Обіцяла ж собі не лаятися, та хіба тут стримаєшся...

Може, викликати таксі й нашвидку підгодуватися емоціями водія?! А може підстерегти якогось господаря пса, а до рятівного під'їзду, причепитися: «Ах, який він у вас гарненький! А погладити можна? Я обережно, аби не н

Бо й справді, нащо мені песика лякати? Ага, зараз! Так низько, аби із псів цмулити настрій чи життєву силу – не

А от із захмелілим власником ніц не станеться. Ну, трохи, може, похворіє. Зате не стане отак обжиратися-обпи

Ет! Хай йому, я – на чужій території! Блін, і якого мене сюди занесло?

Досі не встигла стати не те що своєю для місцевих, а й навіть звичною частиною пейзажу. От і доводиться роз

Відчула я цих двох водночас. Невже доля забула свою усмішку-оскал?! О, в меню ще й вибір передбачено! Ку-

Лише потім збагнула: втрачаю пильність – темноволосе дівчисько вийшло з-за рогу на мить раніше, ніж інша уттям? Оо! Ну, не йо-ма-йо? Докотилася! Мені вже співчують!

Що ж, сама винна, самаритянка юна. І ковати тобі за кілька днів пігулки від застуди! Нема чого без шалика те-
агалі, якого швендяти майже безлюдними вулицями першого січня ще й співчувати тим, хто зодягнений знач-
десертик, тож трохи зачекай.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, купив полную легальную версию (<http://www.litres.ru/dara-korn-y/tala-vladmiro>)

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне "Быстрый выход", по QR коду или Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.